

Üçüncü cephe için iltihak değil ittifak gerek!

sayfa 4-5

Gerçek

**Bilinç
LENİN
yaz kampı**

8-11 Eylül / Dikili

Kriz ve sınıf mücadelesi

Televizyon ekranlarından Atina'nın sokak savaşlarını izleyenler, tam olarak kavrayamamaları da bunun bir sınıf mücadelesi olduğunu seziyorlar. Çünkü bu sokak savaşlarına çoğu zaman bir genel grev eşlik ediyor. Ayrıca, hep söyleniyor, hep duyuluyor: Yunan hükümeti AB ve IMF'nin yönlendiriciliğinde işçi sınıfının, emekçilerin ve gençliğin başta ücretleri ve maaşları olmak üzere bir dizi hakkını, kazanımını, mevziini can acıtıcı biçimde elinden alıyor. Yani Yunanistan'da açıkça sınıf mücadelesi yaşanıyor.

Kriz Yunanistan'a özgü değil. Portekiz'e, İrlanda'ya da özgü değil. Dünya çapındaki kriz bu ülkelerde en keskin biçimini alıyor sadece, hepsi bu. Kriz, bütün dünyanın krizi. Ve şimdi Türkiye'nin de kapısını çalıyor. Rekor dış ticaret ve dış ödemeler açıklarıyla Türkiye, çöküntü içinde bir dünya ekonomisinde sarsıntılar içinde kıvrılmaya aday. İşsizlik 2009 yılındaki % 16'nın da üzerine çıktığında, Türkiye'nin işçileri de sınıf mücadelesini ister istemez verecek.

AKP hükümetinin politikalarının Yunanistan'daki sınıf kardeşlerinden farklı olabileceğini düşünen varsa aklından çıkarsın. Türkiye'nin bugün uygulamakta olduğu ekonomi politikaları aslında AKP patentli değil. AKP öncesindeki Ecevit hükümetinin başbakan yardımcısı Kemal Derviş tasarladı bunları. Şimdi duyuyoruz ki, Kemal Derviş Yunan başbakanına da danışmanlık yapıyor. Yunan başbakanı ona teşekkür etmiş! Erdoğan'ın da Yunan hükümetine fikir verdiği söyleniyordu ya. Yunan hükümetinin halkın haklarına nasıl saldırdığına bakarsak Erdoğan'ın ne fikir verdiğini de anlarız!

Ama Erdoğan işçi sınıfının haklarına zaten yıllardır saldırıyor. İş Yasası'ndan Torba Yasa'nın bazı hükümlerine kadar hep işçi sınıfının mevzilerini elinden almaya yönelik politikalar izledi. Şimdi ise istihdam politikası çerçevesinde kıdem tazminatına el atıyor. Kıdem tazminatının savunulması işçi sınıfını krizden önce harekete geçirmek ve krizi sınıf mücadelesi açısından diri karşılamak için harcanmaması gereken bir an.

Kıdem tazminatı, işçiyi hiçbir biçimde korumayan bir yasal sistemde iş güvencesinin en büyük teminatıdır. Kıdem tazminatı, sendikali sendikası, büyük küçük, tek işçi çalıştıran işyerlerinde çalışan işçiyi bile kapsar. Yani sınıfı birleştiren bir davadır. Öyleyse, işçi sınıfının bütün güçleri, sendikalar da, işçi sınıfının yanında yer alan partiler de kıdem tazminatını büyük bir savaşın atı haline getirmelidir.

Getirmelidir ki, kriz başladığında saldırılara seyrirci kalmayalım. İşimiz, ekmeğimiz, çocuklarımızın geleceğidir üzerinde mücadele edilecek olan.

Gerçek

Ekonomik kriz geliyor! Kıdem tazminatını savunalım

**Generallerin istifası:
Politik iç savaş
berdevam!**

3

**İşçi eylemleri:
Mücadelenin
içinden haberler
röportajlar**

10-13

**Arap devrimi:
Devrimin
trajedisi,
önderlik sorunu**

14-15

Şiar Rişvanoğlu

“Hewes e, ew jî bes e!”

Partimiz adına büyük bir gururla katıldığım, 30-31 Temmuz'da Amed'de (Diyarbakır) toplanan Demokratik Toplum Kongresi'nin 5. Olağan Genel Kurulu'nda sohbet ettiğim Gewerli (Yüksekvalı) bir dostumdan öğrendiğim bu Kürt atasözü/atasözü, 14 Temmuz'da yapılan “Demokratik Özerklik” ilanının ardından yaşanması gereken süreci en iyi tanımlayan söz belki de. Yani: “İstektir, o da yeterlidir”.

Kongrede alınan kararları ve bunlara ilişkin yorumları gazetemin sayfalarında okuyacaksınız. Ben size daha çok kongrenin genel atmosferini ve delegasyondaki ruh halini, bir de çok önemli bulduğum bir damara ilişkin gözlemlerimi aktarmak isterim. İki gün boyunca yapılan ciddi ve yoğun konuşmaların tamamından çıkan ilk sonuç şu: Kemalist'inden faşistine, sol liberalinden sözde demokratına kadar burjuva cephesi gerçekten çok haklı! Ama özerklik ilanına ilişkin tespit ve değerlendirmelerinde değil, yaşadıkları panik atak ve korkuda. Zira Kürt siyasi hareketi bir bütün olarak özerklik konusunda son derece kararlı ve net. Bunu en açık biçimde ilk gün yaptığı konuşmada Aysel Tuğluk ifade etti. Tuğluk'un birçok konuya açıklık getirdiği konuşmasının en çarpıcı bölümü ise şu: “Müzakere ve çözüme hazırız, ama baskıcı politikalara direnmek dışında bir seçeneğimiz ve kimsenin minnetine, lütfuna ihtiyacımız yok. Kürtler bu saatten sonra hiçbir şey kaybetmez, ama çok şey kaybettirecek güç ve kararlılıktadır.” Murat Belge'den Ali Bayramoğlu'na, Cengiz Çandar'dan Ahmet Altan'a kadar Kürt dostu görünüp özerklik ilanından sonra, derin devlet-derin PKK, harekete Ergenekon sızması, şahin-güvercin çatışması vs. gibi bin türlü psikolojik savaş senaryosu üretenlere ise en güzel yanıtı verdi: “Kürt hareketi, partisiyle, Kandiliyle, İmralıyla, halkıyla bir bütündür. Kimse hayali ayrılıklar, çelişkiler üretmeye kalkmasın!”

İkincisi hemen bütün delegeler Kürtlerin ulusal birliğinin önemine özel olarak gönderme yaptı. Özellikle İran'ın Kandil'e ve Kürt sivilere yönelik Türkiye ve ABD destekli saldırısına karşı öfkelerini vurgulayarak, sorunun ancak Kürdistan'ın dört parçasındaki hareketlerin birlikte mücadelesi ile çözülebileceğini ifade etti.

Son olarak ise; Kürt hareketinin içindeki devrimci-sosyalist-antiemperyalist damarın sesini, bu görkemli toplantıda duymak heyecan vericiydi. Batman milletvekili Ayla Akat, yaptığı uzun, derin ve nitelikli konuşmasında özerklik ilanının sadece Türk egemenlerini değil, bölgede emperyal hayalleri bulunan ABD ve (burası çok önemli!) Avrupa Birliği'ni de son derece rahatsız ettiğini söyledi. Akat, özerklik projesinin sürekliliğine vurgu yaparak, bu konunun 2007'den beri gündemlerinde olduğunu, açıklamada geç bile kalmış olduklarını belirterek “zamanı mıydı, değil miydi” tartışmalarına bir anlamda noktayı koymuş oldu.

Kongrenin en çarpıcı konuşmalarından birini yapan Van delegesi (BDP il başkanı) Cüneyt Caniş de: “Özerklik ilanı bile burjuvaziye ve devleti şaşırtmış, çıldürtmüş durumda, ya bir de ‘Bağımsız Birleşik Kürdistan’ı gündemimize alsaydık tahmin edin neler olurdu?” diyerek bir tespitten öte, Kemal Pir'lerin siyasi geleceğini temsil eden eğilimin canlı bir portresini ortaya koydu.

DTK'nin, DİP de dahil kongreye katılan tüm kurum temsilcilerini “doğal delege” kabul ederek söz hakkı vermesini de Kürtlerin siyasi olgunluğunun bir örneği olarak not düşmek gerekir. “Demokratik Özerklik” ilanı, Marx'ın, “Gotha Programı'nın Eleştirisi”nde ifade etmiş olduğu “Gerçek hareketin her adımı, bir düzine programdan daha önemlidir” sözünü doğrularcasına Kürt halkında, dostlarında ve düşmanlarında muazzam bir etki yaratmıştır. Biz enternasyonalistlere düşen, Kürtlerin kendileri nasıl istiyorsa öyle yaşama yolunda attığı her adımı selâmlamak, bu doğrultuda görevlerini eksiksiz yerine getirmektir. İçlerindeki devrimci ve sosyalist damarın giderek daha da güçlenmesini umarak!

Politik iç savaş berdevam!

Genelkurmay Başkanı ve üç kuvvet komutanının neredeyse sessiz sedasız çekip gitmesi, Türk Silahlı Kuvvetleri'nin (TSK) AKP hükümeti karşısındaki gücünün çok önemli ölçüde yıpranmış olduğunu bir kez daha gözler önüne sermiş oldu. Ama kimse burjuvazinin politik iç savaşının defterinin kapandığını sanmasın.

Koşaner ve arkadaşlarının istifasından sonra yaşanan gelişmeler, bu yılki Yüksek Askeri Şura (YAŞ) toplantısının TSK için tam bir bozgun haline gelmesini engelledi. Bu yıl terfi sırası gelmiş olan 14 tutuklu generalin emekliye ayrılması, hükümetin esas hedefi gibi görünüyordu. Koşaner ve arkadaşları tam da bunu engelleyemedikleri için istifa etmişlerdi. Ama bu 14 general için temdit (uzatma) kararı çıktı. Yani durumları bir yıl için dondurulmuş oldu. Bunun yanı sıra, Hava, Deniz ve Jandarma Komutanlıkları'na atanan subayları hükümetin istemediği çok konuşulmuştu, ama sonuçta bu insanlar bu görevlere geldiler. Dolayısıyla, TSK Koşaner ve arkadaşlarının istifası sırasında doğan bozgun atmosferini biraz düzeltmiş oldu.

Necdet Özel'e destek

Hükümetin özellikle tutuklu 14 general konusunda geri adım atmasının ardında Necdet Özel'in çelişkili konumunun yatıyor olması ihtimali yüksek. Hükümetin geri adımı, TSK'nın alt kademelerinde “demek ki Necdet Özel Paşa personelini korumayı başardı” yollu bir güvenin tesis edilmesi bakımından bir ölçüde işe yarayabilir.

Ama tam da bu olasılık, Gerçek'in olayların yaşandığı ilk günlerde belirttiği bir tehlikenin gerçekliğini teyid etmiş oluyor. Gerçek'in işaret ettiği tehlike şuydu: Şayet öteki komutanlar istifa ettiği sırada Jandarma Komutanlığı'ndan istifa etmeyen Necdet Özel, ötekilerin ortak kararına direndiyse, o zaman TSK'nın alt kademelerinde silah arkadaşlarını yalnız bırakan ve AKP'nin oyununu oynayan biri olarak görülecektir. Bu da Genelkurmay Başkanı hükümete yakın dururken alt kademeler-

de huzursuzluğun artmasını, hatta cunta oluşumlarını beraberinde getirebilir. İşte hükümetin bu YAŞ'ta bütün amaçlarını yerine getirmemesi bu tür tehlikeleri geriletmeyi amaçlamış olabilir. Bunda başarılı olup olmayacağını zaman gösterecek.

Ordudaki AKP karşıtlarına tasfiye

Gerçi 14 tutuklu general konusunda alınan karar bir orta yol çözümdür, ama bu generallerin ilerleme ve TSK'nın en üst kademelerine yükselme şansını fena halde örselemiştir. Şayet bu sene terfi sırası gelen 14'ün de içinde olduğu 43 generalin tutukluluğu gelecek yılın YAŞ'ına kadar uzarsa, hasar başka generallere de yayılacaktır. Bunların yanı sıra bir dizi kurmay albay da aynı sıkıntılarla karşı karşıyadır. “Yaş imza” tartışmasının merkezindeki Kıdemli Kurmay Albay Dursun Çiçek bu yıl emekliye ayrılmıştır bile.

Bütün bu gelişmelerin anlamı şudur: Balyoz, İrticayla Mücadele Eylem Planı ve Andıç davalarının hukuki alanda sonuçları ne olursa olsun, AKP hükümetine karşı darbe ya da yıpratma faaliyetine girişmiş olduğundan kuşku duyulan subaylar TSK'dan fiilen tasfiye edilmektedir. Türkiye'de atmosfer bir ölçüde değişse ve bu subaylar ya da hiç olmazsa bir bölümü beraat etse dahi, ordu içinde AKP'ye karşıtlık konusunda sert bir tutuma sahip olan subayların önemli bir bölümünün komuta kademelerine ulaşması engellenmiş olacaktır. Bu, bu yılki YAŞ olaylarının AKP hükümetine önemli mevziler kazandırdığı anlamına gelir.

İç savaş sürüyor

Türkiye burjuvazisinin İslamcı kanadı ile Batıcı-laik kanadı arasında son biçimi

altında 2003'ten beri süren kansız iç savaşta İslamcı kanat 2007'den bu yana üstünlüğü ele geçirmiş bulunuyor. 2010-2011 dönemi, bu kanadın hem seçimler, hem (referandum sonuçları dolayısıyla) yargı, hem de her iki yılın YAŞ'ında alınan sonuçlar dolayısıyla İslamcı kanadın üstünlüğünü perçinleyen bir tarih dilimi olmuştur.

Ne var ki, bu yaşananlar, burjuvazinin iç savaşını şu yada bu nedenle hiçbir zaman tanyamamış olanların da, bir süre böyle bir mücadelenin yaşandığını, ama artık sona erdiğini düşünenlerin de yanıltmakta olduğunu da bir kez daha kanıtlamıştır. Kimileri, “askeri vesayet” döneminin bittiğini her dönemeç noktasında (27 Nisan muhtırası ertesi, 22 Temmuz 2011 seçimleri, 12 Eylül 2010 referandumu, 12 Haziran 2011 seçimleri, 2011 Yaş toplantısı olayları) yüksek sesle ilan ediyorlar. Nedenise savaş bir türlü bitmiyor. Onlar her yeni olayda aynı şeyi temciti pilavı gibi tekrarlamaktan kaçınıyorlar. Kimileri tam ters açıdan aynı yargıya vararak AKP'nin (farklı adlarla anılan) “sivil faşist diktatörlüğünü” kurmuş olduğunu ilan ediyor. Ama mücadele bir türlü bitmiyor. Kimileri de dinin, paranın ve silahın gücünün artık birleştiğini, Türkiye'de yeni bir iktidar blokunun kurulmuş olduğunu yıllardır öne sürüyor. Ama bu iktidar blokunun unsurlarını devamlı birbiriyle kavga etmeye devam ediyor.

Türkiye burjuvazisinin kansız iç savaşta sürüyor. Artık üstünlük İslamcı burjuvazide, yani siyasi alanda AKP'de, toplumsal alanda Gülen cemaatinde. Ama savaş bitmedi. Sonu, birçoklarını şaşırtabilir.

İran'ın saldırıları örgütü değil halkların kardeşliğini vuruyor

İran 16 Temmuz'dan başlayarak Kandil Dağı'na ve PJAK örgütüne yönelik sınır ötesi operasyonlar başlattı. 30 bine yakın askerin katıldığı operasyonlarda kanlı çatışmalar yaşanırken İran ordusu biri general olmak üzere önemli kayıplar verdi. Buna karşılık PJAK kampları ağır ateş altında tutuldu ve çatışmalar sonucunda siviller ve bazı köyler de zarar gördü.

Kirli ittifak

Kürtler bölgede dört ayrı devletin sınırları içinde yaşıyor. Bu ülkeler Suriye, Türkiye, İran ve Irak. Birbiriyle pek çok konuda anlaşamayan hatta kanlı bıçaklı olabilen bu ülkeler konu Kürtlerin yaşadığı topraklar üzerindeki hakimiyetleri olduğunda ittifak kurmaktan hiçbir zaman geri durmadılar. Şimdi de İran PKK ile aynı çizgideki PJAK örgütüne yönelik askeri saldırılar düzenliyor. Bu operasyonların dar güvenlik kaygısının ötesinde Kürt sorununda çözümsüzlüğe saplanan Türkiye'ye siyasi bir mesaj vermek için de yapıldığı görülüyor. İran, Ortadoğu'daki saflaşmalarda ABD'nin yakın müttefiki Türkiye'yi bu yolla kendine yakınlaştırmak istiyor. Türkiye'nin de ABD'den aldığı istihbarat bilgilerini el altından İran'a ulaştırarak işbirliği içinde olduğu söyleniyor. Bölgede PKK

ve PJAK ile rekabet içinde olan KDP (Barzani) ve KYB (Talabani) örgütleri de sessiz kalarak ve Kandil Dağı'nın güney eteklerine askeri peşmerge yığınağı yaparak operasyona fiilen destek veriyor.

Kürt halkından cesur tepki

Operasyonlarla kan dökülmeye devam ediyor ama meselenin sadece güvenlikle ilgili askeri bir sorun olmadığı açıktır. Kandil Dağı'nda bombalanan örgütlerin temsil ettiği Kürt kitleleri süreci duyarlılıkla takip etmektedir. Şırnak (Şirnex) ve Hakkâri'de (Colemêrg) çoğunluğunu kadınların oluşturduğu Kürtler ve BDP'li milletvekilleri birlikte sınır kapılarında eylem yaptılar. İran'ın saldırılarını cesur eylemlerle kınadılar.

Operasyonlar emperyalizmin işine geliyor

ABD'nin hedef tahtasındaki İran'ın bu operasyonları, ister istemez ABD emperyalizminin bölgedeki konumunu da gündeme getirmektedir. ABD'nin İran'a karşı olması anti-emperyalistlerin operasyonları desteklemesine ya da saldırılara karşı çıkmamasına gerekçe olmaz. Tam tersine yıllardır Kürtlerin eşit-

lik ve özgürlük taleplerini kanla bastıran bölge devletleri, halklar arasında düşmanlığı körükleyerek emperyalizmin istediği ortamı yaratmış oldular. Saddam Hüseyin örneği akıllardan çıkarılmamalıdır. ABD'nin göz yumması ile Kürtlere Halepçe'de kimyasal silahlarla saldırıan Saddam rejimi, daha sonra ABD işgaline uğradığında Kürt halkını yanında değil Barzani ve Talabani'nin önderliğinde emperyalizme destek verirken görmüştür. ABD emperyalizmi Arap ve Kürt halkları arasında Saddam'ın körüklediği düşmanlıktan yararlanmayı bilmiştir. Yarın aynı akıbete uğramamak için Kürt sorununa eşitlik temelinde ve Kürt halkının haklarını tanıyarak çözüm getirilmelidir. Bu, Türkiye dâhil soruna muhatap tüm devletler için geçerlidir. Bugüne kadar Kürtlere karşı ittifak edenlere emperyalistler gün yüzü göstermemiştir. Olması gereken Türk, Arap, Fars ve Kürt halklarının emperyalizme karşı ittifakıdır.

İşçi sınıfı “Demokratik Özerkliği” desteklemeli

“Demokratik Özerklik” ilanı karşısında, Kürt halkının hakları konusunda en “anlaşılabilir”, en “hoşgörülü” düzen temsilcileri bile hemen şu refleksi gösteriyor: “Ama bu konu üzerinde mutabakat sağlanmadı ki. Böyle tek yanlı olarak ilan edilmesi yanlış.”

Bu tür bir tepki, o kadar çok nedenle hak-sız ve yanlış ki. Her şeyden önce, Kürt hareketi “Demokratik Özerklik” talebini en az dört beş yıldır yüksek sesle dile getiriyor. Dile getirmenin dışında ne yapsa idi? Hükümet ile Kürt hareketinin karşılıklı olarak oturup pazarlık ettiği bir masa var da Kürt hareketi bu talebini oraya getirmedi mi? Tabii ki böyle bir müzakere ortamı yok. O zaman da Kürt hareketi taleplerini bütün hareketler gibi, medyada, kendi yayınlarında, sözcülerinin konuşmalarında, kitle gösterilerinde dile getirecek. İşte “Demokratik Özerklik” bu ortamlarda yıllardır dile getiriliyor. Düzenin sözcüleri arasında bunu ciddiye alıp tartışan mı oldu? Ebediyen beklemek zorunda mı Kürtler?

Ayrıca, ezilen bir halkın hakları söz ko-

nusu oldu mu bu ezilmişliğin giderilmesi için ne yapılacağı konusunda ezen tarafa sorulmaz! Ezen taraf, zaten adı üstünde, ezen taraftır. On yıllardır Kürtlerin varlığını inkâr etmiş, onları Türkleştirmeye yani asimile etmeye çalışmış, buna karşı mücadele ettiklerinde ise onları imha etmeye yönelmiş bir düzene Kürtler ne sorsunlar? Onlar “biz böyle yaşamak istiyoruz” diyorlar. Ezen tarafa artık yanlıştan dönüp bunu onaylamak düşer. “Benden izin aldın mı?” diye sorarsanız, ez-meye devam etmek istediğinizi itiraf etmiş olursunuz!

Hani “hak verilmez, alınır”dı?

İşçi sınıfı için dikkat edilmesi gereken başka bir şey daha var. Sınıfın mücadele eden bütün kesimleri şu sözü duymuştur: “Hak verilmez, alınır”. Bu ne demektir? Mesela, Türkiye’de ilk grev, ünlü Kavel grevi, 1963’te Toplu Sözleşme, Grev ve Lokavt Yasası çıkmadan önce yapılmıştır. Hak verilmeden alınmıştır. Patronlar, onların partileri, devle-

tin polisi ve mahkemeleri işçilere “size grev hakkı tanımadık ki, yapamazsınız” demedi mi sanıyorsunuz? Dedi ama işçiler dinlemediler, 62 gün grev yaptılar ve kazandılar. Mesela, Aleviler cemevlerini kurmak için kimseden izin almadılar. Cemevleri kuruldu. Şimdi istenen, bunların dinsel ibadet yerleri olduğunun devlet tarafından kabul edilmesi, bunun getireceği avantajlardan yararlanmak. Ama devlet bunu kabul etmiyor diye Aleviler cemevi kurmaktan vazgeçemedi. Aleviler şimdi orada cem ayını de yapıyor, cenaze töreni de. Başka ezilenler için geçerli olan mücadele kuralının Kürtler söz konusu olduğunda unutulması olmaz. İşçi sınıfı, kendisi için savunduğunu başka ezilen kesimler için de savunmazsa onları hiçbir zaman yanına kazanamaz. O zaman da burjuvaziye kesin bir yenilgiye uğratarak iktidarı alamaz.

Ezilenlerin haklarını savunmak mücadeleyi birleştirir

İşçi sınıfı açısından Kürtlerin haklarına

sahip çıkmasının desteklenmesinin en önemli nedeni şudur: Kürtler ezilirken Türk işçiler onların ezilmesine karşı çıkmazsa, Kürtler kendi sınıf kardeşlerine güvenemeyecek, bu da sınıfı bölecektir. Burjuvazinin ve AKP hükümetinin neoliberal, piyasacı saldırısına, örneğin kıdem tazminatının bir iş güvencesi faktörü olmaktan çıkarılmasına, örneğin bölgesel asgari ücrete, örneğin özel istihdam bürolarının işçileri köleleştirmesine karşı çıkmak ve sonuç almak istiyorsak, milyonlarca Kürt işçiyi yanımıza kazanmamız gerekir. Onların haklı taleplerini desteklersek, onlar da kapitalist düzenin hâkim güçlerinden farklı olarak işçi sınıfının kendilerini ezmekte bir yarar görmediğini anlayacaktır. Sınıf kardeşliği böylece pekişir, kapitalistlere ve onların politikasını uygulayan hükümete karşı mücadele böylece güçlenir.

Demek ki, Kürtlerin “Demokratik Özerklik” adı altında kendi yerel işlerini kendilerinin yönetmesini, dillerinin ve kültürlerinin yaşatılmasını, Kürt ile Türk’ün eşit olmasını öngören politikasını işçiler desteklemelidir.

Kürt “önder” ithalatı

AKP hükümeti, Kürt hareketini 2009’da “açılım” adı altında avlamaya ve tasfiye etmeye çalıştı. Hak kırıntıları karşılığında halkın örgütlülüğünü ortadan kaldırma planıydı açılım. Bu plan içinde bir de devletin kanatları altına girmesi beklenen “ılımlı” bir kanat ile “radikal” kanadı birbirinden koparma çabası vardı. Kürt hareketinin kitle çalışması bakımından en iyi kadroları KCK davası adı altında tutuklanmaya başladı. Yaratılmaya çalışılan izlenimden farklı olarak KCK tutuklamaları Habur olayından sonra başlamadı. Nisan 2009’da, bırakalım Habur olayını “açılım”ın kendisi bile başlamadan önce tutuklanmaya başladı Kürt kadrolar. Bu kadroları tasfiye etmekten amaç, güya düzen yanlılarını üstün kılmaktı.

Kürt hareketi içinden kendine yar olacak bir “ılımlı” kanat çıkaramayan AKP hükümeti, ardından Kürt hareketinin dışından birtakım Kürtleri parlatmaya çalıştı. Ümit Fırat’tan Orhan Miroğlu’na kadar bir dizi ismin hiçbir işe yaramayacağı anlaşıldı. Al-

tan Tan gibilere de öneriler gitti, ama onları da kazanamadı devlet.

Nihayet yerli mamuller bitince, AKP hükümeti kendi Kürdünü ithalat kotasından çıkardı. 31 yıl boyunca İsveç’te oturmuş, gerçek mücadele içinde pek az rolü olmuş bir Kürt aydın, Kemal Burkey, Türkiye’ye gelmedi, getirildi. İçişleri Bakanı’ndan telefon alıp gelmeye karar verdi, havalimanından vali yardımcısı tarafından karşılandı, düzen gazetelerinin birinci sayfasına çıkarıldı, sol geçinen liberaller tarafından poh-pohlendi.

Önümüzdeki dönemde yeniden benim-sediği milliyetçi çizgiyle, özel ordusu ile, polis özel timini işin içine sokarak, cemaatin desteğini de arkasına alarak Kürt hareketini ezmeye çalışacağı anlaşılan Tayyip Erdoğan, halka dönüp diyecek ki: “Bizim sorunumuz Kürtlerle değil, PKK ile, onun taraftarlarıyla. Bakın Kemal Burkey’i ne kadar seviyoruz.”

31 Temmuz’da Türkiye’ye dönen Kemal Burkey, vali yardımcısı tarafından havalanında çiçeklerle karşılandı

DİP DTK toplantısında

Devrimci İşçi Partisi, Demokratik Toplum Kongresi’nin 30-31 Temmuz günleri yapılan toplantısına gözlemci olarak davet edildi. Toplantıya DİP’i temsilen 2009’da sol ile Kürt hareketinin ortak adayı olarak Adana Büyükşehir Belediye Başkanlığı

için yarışan yoldaşımız Şiar Rişvanoğlu katıldı. Rişvanoğlu’nun izlenimlerini köşesinde okuyabilirsiniz.

DTK toplantısı, hem Demokratik Özerkliği ilan eden 14 Temmuz oturumundan sonraki ilk oturum olmak bakımından, hem de Temmuz sonlarında yapılan delege seçimleri temelinde toplanan ilk DTK oturumu olmasından ötürü çok önemli idi. Toplantı, Federe Kürdistan Bölgesi’ne Türkiye’nin desteğini alarak saldırı İran’a karşı Kürtlerin birlikte mücadelesini ve Abdullah Öcalan’ın güvenlik, sağlık ve özgür hareket ihtiyacını göz önünde tutarak özgürlüğü için bir kampanya başlatılmasını karar altına aldı.

Sosyalistlerden Zeytinburnu’nda dayanışma ziyareti

Zeytinburnu’nda yaşanan faşist saldırıların ardından DİP, ESP, SODAP, ÖDP, SDP, EDP, DHF ve Kaldıraç bir araya gelerek Zeytinburnu BDP ilçe örgütüne dayanışma ziyaretinde bulundular.

BDP ilçe binasında gerçekleşen ziyarette BDP’li ilçe yöneticileriyle birlikte süreç hakkında fikir alışverişinde bulunuldu. Sosyalist parti ve örgütlerin temsilcileri dayanışma duygularını iletikten sonra yaşananların sadece Kürt halkına yönelik değil tüm işçi ve emekçilere yönelik olduğunu belirttiler. Sosyalist parti ve örgütler hafta içinde bir toplantı yaparak yükselen şovenizm ve faşist saldırganlık karşısında

alınabilecek ortak önlemleri ve ortak politika üretebilmenin zeminini tartışacak.

Ziyaret BDP İlçe Binası’ndan sonra faşistler tarafından tahrip edilen Ali Güçlü’nün kiraathanesinin ziyaret edilmesiyle devam etti. Burada kiraathane sahibi Ali Güçlü’den bilgi alan heyet mahalle halkıyla bir süre sohbet etti. Ziyareti halk memnuniyetle karşılarken bölgede yoğun yığınak yapan çevik kuvvetin kısa bir süre hareketlendiği gözlemlendi. Ali Güçlü saldırının olduğu akşam tüm sokağı dolduran ve ellerinde kesici aletlerle işyerini tahrip eden faşist grubun polisler tarafından seyredildiğini anlattı.

Devrimci İşçi Partisi'nin Çatı Partisi kuruluş çalışmalarına ilişkin bildirisini

Üçüncü cephe için iltihak değil ittifak gerek!

2011 seçimlerinden sonra Türkiye sosyalist hareketinin çeşitli kesimleriyle Kürt hareketi, Çatı Partisi adı altında bir siyasi kümelenme yoluna girmiştir. Seçimlerde oluşturulan Emek, Demokrasi ve Özgürlük Bloku bu girişimin temel taşlarını döşemiş, seçimlerden sonra oluşan meclis grubu ise çatının temel direğini oluşturmuştur. Bu partinin kuruluş çabalarına Devrimci İşçi Partisi (DİP) de davet edilmiştir.

Devrimci İşçi Partisi sosyalist hareket ile Kürt hareketinin ittifakını, işçilerin, emekçilerin ve tüm ezilenlerin burjuvazinin farklı kanatlarından bağımsız bir cephe oluşturabilmesi adına öteden beri savunmuş bir harekettir. Ancak bugün gerek Blok'un gerekse de Çatı Partisi girişiminin, savunduğumuz ittifakın potansiyel bileşenlerini kapsamakla birlikte Üçüncü Cephe'yi oluşturabilecek bir siyasi perspektife ve bu tür bir cephenin gerektirdiği örgütsel yapıya sahip olmadığını görüyoruz.

Emek, Demokrasi ve Özgürlük Bloku'nun siyasi zaafı 2011 seçim bildirgesinde billurlaşmıştır. Bu bildiğe Kürt sorununun barışçı ve adil bir çözümü etrafında oluşturulmuş ve yaşanan sürecin analizinde ve çözüm önerilerinde sınıf çatışmasını tamamen perspektif dışı tutmuştur. İşçi ve emekçilerin sorunlarını yüzeysel olarak ele alan bu siyasi yaklaşım, bir bütün olarak işçi sınıfına yönelmek yerine ekonomik ve demokratik bazı sorunları, oy isteyen her partinin getireceği ölçüde gündeme getirmekle yetinmiştir. Emperyalizme karşı mücadele görevleri geri planda kalmış, AB yönelişi anti-emperyalizmi gölgelemiştir. Tüm perspektifi yeni sivil ve demokratik bir anayasanın "hep birlikte"(şüphesiz ki burjuvazinin liberal ve demokratik kesimleriyle birlikte) yapılmasını amaçlayan bir anayasacılık çerçevelenmiştir.

Bu siyasi perspektif sosyalistleri ve Kürt hareketini yan yana getirerek bir Üçüncü Cephe için siyasi ağırlık merkezi oluşturacak yerde hepsini birden burjuvazinin güya demokrat kanatlarına yedekleme potansiyeli göstermektedir. Bugün Çatı Partisi de bu seçim bildirgesinde ifadesini bulan siyasi perspektif çerçevesinde kurulmaktadır.

Bildiğe sadece siyasi perspektif açısından değil, ideoloji ve program meselelerinde de sosyalist hareketin Kürt hareketinden farklılıklarını siliyor, sosyalistlerin programatik ufkunu "demokratik ekolojik cinsiyet özgürlükçü paradigma" ile kapatıyor.

Seçimler sonrasındaki durum, her şeyi ışık tutuyor: burjuvazinin sınıf saldırısını yoğunlaştırdığı, kıdem tazminatlarının kaldırılması gibi ağır bir saldırının bizzat TÜ-SİAD gibi sermaye örgütleri tarafından dayatıldığı bir süreçte, bunlarla "hep birlikte" anayasa yapmak ne anlama gelir? "Kıdem tazminatında mücadele ederiz, anayasada ittifak yaparız" da denemez. Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu'nun kullandığı terimle, burjuvazi yeni, "sivil" ve "demokratik" anayasasının bir "ekonomik anayasa" olmasını, yani neoliberal saldırıyı cisimleştirmesini istiyor çünkü. Böyle bir durumda, bu yöneliş sıradan taktik bir hata, görmezden gelinebilecek bir yanlış olarak değerlendirilemez.

Olması gereken, yüzünü sınıfa dönmüş olan sosyalistlerin, sınıfı bölen ve zayıflatan şovenizmin etkisini kırarak bir mücadeleyi yükseltmeleri ve işçi sınıfıyla ezilen Kürt halkı arasında sağlam bir köprü kurmalarıdır. Bu yolun mümkün hatta kaçınılmaz olduğunu Tekel direnişi göstermektedir. Sınıf mücadelesinin farklı uluslardan işçileri nasıl kaynaştırdığı ortadadır. Ancak ulusal mücadeleyi merkezine almış ve işçilerin meselesini sınıf mücadelesi olarak değil yoksulluk

ve demokrasi yokluğu olarak gören anlayışın işçileri, emekçileri ve ezilenleri birleştirmesinin de olanaksızlığı görülmelidir.

Çatı Partisi'nin ağırlık oluşturabileceği en önemli sınıfsal alan sendikalarıdır. Oysa KESK'te yaşananlar ortada ittifaktan eser olmadığını, yine Kürt hareketinin taktik manevralarının sorgusuz sualsiz herkeşi bağladığını göstermektedir. Eğitim-Sen ve KESK'te Kürt hareketinden emekçiler, ÖDP, CHP, Halk Cephesi ve Halkevleri ile ittifak yaparak, Levent Tüzel'in başkanlığını yaptığı EMEP'in ve Ertuğrul Kürkçü'nün önderliği içinde yer aldığı SYK Parti Girişimi'nin yönetici organlarda yer almasını engellemiştir. Kürt sorununda sosyalistlerden şartsız, koşulsuz, eleştirisiz destek bekleyen ve alan Kürt hareketi sınıf içinde müttefiklerine aynı desteği vermek bir yana Çatı Partisi'nde bir arada olduğu grupları dışlamakta beis görmemektedir. Üstelik tüm bunlar Levent Tüzel ve Ertuğrul Kürkçü gibi isimlerin Çatı Partisi'nin eş başkanlığı için isimlerinin konuşulduğu bir ortamda gerçekleşmektedir.

Kürt halkının yanındayız, ama Kürt hareketine iltihak etmeyiz!

Tüm bu siyasi gerekçelerle Devrimci İşçi Partisi, Çatı Partisi'nde yer almayacaktır.

Elbette ki Kürt halkı ve hareketi üzerindeki baskılara karşı mücadelede de, Kürt halkının özgürleşme çabasında da eskiden beri olduğu gibi onların yanında olacaktır. Elbette Çatı Partisi ve onu oluşturan bileşenlerle dayanışma ve mücadele amacıyla eylem birliği içinde olacaktır. Ancak bağımsız sınıf politikasını tam bir berraklık içinde ve ısrarla savunmaya devam edecektir.

Bu politikaların Çatı Partisi içinde yer alarak savunulmasına imkân yoktur. Çünkü

sosyalistlerin kendi anlayışlarını ve renklerini katmaya çalışmaları sistematik olarak dışlanmaktadır. Ortada bir ittifaktan çok, sosyalistlerin Kürt hareketine iltihakı vardır. Çatı Partisi'nin adı şimdiden Demokratik Ulus Kongre-Partisi olarak ifade edilmeye başlanmıştır. Daha önce de fiilen Blokun adından Emek kelimesi silinmiş Demokrasi ve Özgürlük Adayları olarak propaganda yapılmıştı. Sosyalistlerin sınıf sorunlarına bakışının ulusal hareketten farklı olması doğaldır. Ancak Çatı Partisi'nin liberal demokrat aydınları da kapsayacak şekilde (Ahmet Altan ve Yasemin Çongar isimleri zikredilerek) geniş tutulmasının Kürt hareketinin temsilcilerinden önce Blok içindeki sosyalistler tarafından dile getirilmesi ve süreçte yer alan diğer sosyalistlerin buna eleştiri getirmeyişi Kürt hareketinin taktik manevralarının eleştirisiz biçimde Blok'un ve Çatı Partisi'nin politikaları haline geldiğini göstermektedir. DİP Blok'tan ayrılırken de ifade etmişti: Burada yapılan yanlışta sorumluluk Kürt hareketinden de çok sosyalist hareketindir.

Çatı Partisi'nin ortaya koyduğu manzara, bir ittifak değil sosyalistlerin Kürt hareketine iltihakı manzarasıdır. Bunun ne Kürt halkına ne de işçi sınıfına faydası olmayacaktır. İhtiyaç duyulan hâlâ işçi sınıfına yüzünü dönmüş sosyalistlerin ezilen Kürt halkıyla bir ittifakı ve burjuvaziden bağımsız bir Üçüncü Cephe'nin kurulmasıdır. Çatı Partisi mevcut yapısı ve yönelişiyle bu yolda atılmış bir adım değildir.

Devrimci İşçi Partisi, Türkiye işçi sınıfına Leninist, yani devrimci ve enternasyonalist bir önderlik inşa etmek üzere bütün gücüyle mücadele edecektir. Kürt halkının gerçek müttefikleri, böyle bir partinin yönlendirebildiği bir işçi sınıfı olacaktır.

3 Ağustos 2011

www.gercekgazetesi.net

www.gercekgazetesi.net 'i okuyun gerçeklerden günü gününe haberdar olun!

Gerçek
Devrimci İşçi Gazetesi

Devrimci İşçi Partisi'nin mekân yayıncısı

Pazar, 07 Ağu 2011

Ana Sayfa Karşı Manşet Yazılar Haberler Yazarlar Gerçek Gazetesi Arşiv İttifak

Ana Sayfa » Gerçek Gazetesi

Facebook Twitter

YENİ
DEVİRCİ İŞÇİ PARTİSİNİN KURULUŞUNA
Üçüncü Cephe için iltihak değil ittifak gerek!

12 Haziran
Genel Seçim
Dosyası

AKDENİZ
Bölgeyi ele geçiren
Türk Silahlı Kuvvetleri

KARŞI MANŞET

Demokratik özerklik mi, demokratik anayasal çözüm mü?

Gerçek | 05 Ağustos 2011, Cuma

Kürt sorunu çerçevesinde oluşan toz dumandan göz gözü görmüyor. 14 Temmuz'da yaşanan iki önemli olaydan bu yana toplum Fırat'ın ne babsında ne de doğusunda durulmak bilmiyor. O gün Şivan'da (Farqin) çıkan çatışmada kimin ateşle öldüğü bilinmeyen 13 askerin cenazesinin gölgesi, aynı gün ilan edilen demokratik özerkliğin üzerine düştü. Fırat'ın babsında... Devrimci Öku

Haberler

Mersin Limanı'nda NÇ Denizcilik taşeron işçileri direnişe geçti!

Mersin Limanı'nda NÇ Denizcilik Taşeron işçileri ağır, güvensiz, çalışma koşullarına karşı Türkiye'ye bağlı, Liman-İş Sendikası'na üye oldukları için işten çıkartıldı...

- Sosyalistlerden Zeytinburnu'nda dayanışma ziyareti
- Bir Kürt genci daha bedensini ateşe verdi
- İşçiler kıdem tazminatına sahip oluyor
- Zeytinburnu'nda devlet destekli irtip saldırılar
- Şivast'a ölümüne değenler İzmir'de anıldı
- Şivast kulları 18. yılında Ankara'da lanetlendi

İnternet sitemizde

- gazetemizde yayınlanmayan haberlere, en güncel yazılara ve makalelere
 - köşe yazarlarımızın yayınlanmış tüm yazılarına
 - Gerçek gazetesinin arşivine
 - Devrimci İşçi Partisi'nin deklarasyonlarına, kampanyalarına, eylemleri ve etkinlikleri hakkındaki bilgilere
- sıcağı sıcağına ulaşabilirsiniz!

Sitemizdeki güncellemelerin e-posta adresinize gönderilmesini istiyorsanız e-posta grubuna dahil olabilirsiniz. Ayrıca Gerçek gazetesini facebook ve twitter'dan da takip etmeniz mümkün.

f Gerçekgazetesi Net

t @gercek_gazetesi

Türkiye sosyalistlerinin Kürt hareketine iltihakı

Devrimci İşçi Partisi, Çatı Partisi'ne katılmayacağını açıkladığı bildiride, sosyalistlerin Kürt hareketine "iltihak" etmekte olduklarını, oysa ihtiyaç duyulanın "ittifak" olduğunu söylüyor. Peki, "iltihak" derken neyi kast ediyoruz?

Kurulması planlanan Çatı Partisi blokun siyasi doğrultusunda yürüyeceğini belli ediyor. Partinin taraftarları sürekli olarak blokun seçim bildirgesine, açık referanslar yapıyorlar. Kürt hareketinin temsilcileri ve yazarları da partinin adını şimdiden Demokratik Ulus Kongre-Partisi olarak anmaya başladılar. Bunlar, seçime damgasını vuran yaklaşımın parti kuruluşunda da çimento olacağını gösteriyor.

Nedir o yaklaşım? Seçim bildirgesi, bir bütün olarak alındığında, Kürt hareketinin kendi önüne koyduğu siyasi hattı ve görevleri dile getiren bir metin. Genel çerçevesi sosyalistlerin bugüne kadar savunmakta oldukları ideolojik, programatik ve politik görüşleri hiçbir biçimde kaale almıyor. Ayrıntılarda son dakika pazarlıklarıyla sosyalistlerin ağzına bal çalmak amacıyla verilmiş "tavizler" var. Ama bu genel çerçeveyi değiştirmiyor. İşte bugün partiye Demokratik Ulus Kongre-Partisi adının uygun görülmesi de bu tavrın devam edeceğini göstermesi bakımından çok önemli.

İdeolojik iltihak

Bildirge o kadar saf anlamda Kürt hareketinin bir metni ki, hareketin önderinin kendine özgü terminolojisini dahi sosyalist harekete empoze ediyor. Bu terminoloji, 2000'li yılların başından bu yana adım adım oluşmuştur. Ama hiçbir aşamada Kürt hareketi ortak metinlerde sosyalist harekete bunu dayatmamıştı. Bildirge bu bakımdan **yeni bir çığır** açıyor. Terminoloji, ideolojik mücadelede, fikirler savaşında, zafere giden anahtar araçlardan biridir. Yakında sosyalist hareketin bazı unsurları bu terminoloji ile konuşmaya başlarsa şaşırılmamak gerekiyor.

Örnek olarak şu noktaya işaret edelim. Bildirge, sadece Kürt bölgesi için değil, bütün Türkiye için benimsediği demokratik özerklik, "Demokratik Ekolojik Cinsiyet Özgürlükçü Paradigma esas alınarak uygulanacağını" söylemektedir.

Demek ki, Marksistler yeni bir paradigma benimsiyorlar. Bu paradigmanın Marx'ın ve Lenin'in eleştirisi ve aşılması temelinde oluşturulduğunu, paradigmanın müellifi açıkça belirtiyor. Demek ki, **bildirge temelinde sosyalist hareket sadece politik alanda değil, ideolojik alanda da Kürt hareketine teslim olmuştur.**

Programatik iltihak

Bildirge, ekonomiyi sermaye ile işçi sınıfı arasında bir mücadele konusu olan bir bütün olarak ele almıyor. Metinde bu perspektife yaklaşan tek cümle şu: "işçi ve emekçilerin daha fazla sömürülerek zenginlerin daha zengin yoksulun daha da yoksullaştırılması..." Ama bu, Giriş'te yer alıyor, kapalı kapı müzakerelerinde metne sonradan sokulan, metnin mantığını zerrece değiştirmeyen, sadece bazı sosyalistlerin "onur koruma" işlevine yarayacak bir cümle. Onun dışında ne burjuvazi var metinde, ne de işçi sınıfı. Dikkat edilirse, yukarıdaki "çok solcu" cümlede bile sermaye ya da burjuvazi yok. Boş yere değil elbette.

Sınıflar olmayınca, ekonomiyi bu iki sınıf arasında bir mücadelenin alanı olarak kavramak mümkün değil. Bu da metne, her demokrat bildirgeye girebilecek "emek hakları"ndan başka bir şeyin girmesine izin vermiyor. İşçi sınıfının hakları, kazanımları, mevzileri vb. neredeyse sadece birer insan hakkı gibi ele al-

ıyor.

Tabii sınıflar olmayınca ekonominin yeniden düzenlenmesi de "demokratik ekolojik cinsiyet özgürlükçü paradigma"ya uygun olacaktır. Sosyalistler sadece genel olarak ideolojik alanda değil, aynı zamanda programatik alanda da Kürt hareketinin yönelişine teslim olmuşlardır. Katılımcı ekonomi, "ekonomik ve ekolojik komünler ve kooperatifler başta olmak üzere kârı esas almayan, toplumun temel ihtiyaçlarına cevap veren, çevreyi koruyan birimler" türünden küçük burjuva bir perspektifle tanımlanıyor. "Kapitalist unsurlar yok edilmeyecek ancak sınırlandırılacaktır." Kimse BDP ile yapılan bir ittifaktan sosyalizm programı beklemiyor. **Ama sosyalizmin önünü kapamak, kapitalistlere güvence vermek niye?** Ama bu neoliberalizm çağında en vahimi şudur: "Demokratik Özerk Bölgeler hukukuna göre ekonomi yönetimi hükümetin dışında üreticilerin, tüketicilerin ve çalışanların yönetime katılması ve denetlemesi esasına göre yapılandırılacaktır." Devletin "üreticilerin" önünde sınırlar oluşturmasını engellemek isteyen neoliberalizme cevap, ekonomiyi sadece merkezden bölgelere aktarmak değil, aynı zamanda **kamu otoritesini demokrasi görünümü altında devreden çıkarmak!**

Anayasal hayaller

Blokun ve Çatı Partisi'nin önümüzdeki dönemde bütün doğrultusuna damgasını "sivil" ve "demokratik" anayasa yönelişinin vuracağı bildirgede tartışmasız biçimde ortadadır. Bildirge bu konuya girerken şöyle diyor: "12 Eylül darbe anayasasının hiçbir meşruiyetinin kalmadığı bir dönemde, özgürlükçü, demok-

ratik, eşitlikçi, halktan yana bir anayasayı **hep birlikte** inşa edeceğiz." (Vurgu bizim) Buradaki "hep birlikte"de bir dünya yatıyor. Bu "hep birlikte" liberalleri kapsıyor. 2007'de aday gösterildiği halde şimdi gösterilmeyen liberaller ile aslında yine aynı politika izlenecektir. Çatı Partisi için yapılan ilk toplantıda Ahmet Altan'ların, Yasemin Çongar'ların adının geçmesi bundandır. Bu "hep birlikte" ayrıca CHP'yi kapsıyor. O da artık yeni sivil bir anayasa için kolları sıvamanın zamanının geldiğini söylüyor. Bu "hep birlikte", her şeyden önemlisi, TÜSİAD'ı kapsıyor. Yeni bir anayasanın önemini en çok vurgulamış kurum odur. Aslında, AKP bir yola gelse onu da kapsıyacak.

Bloktaki sosyalistler bu yönelişe itiraz etmiyor. **Anayasa tartışması sosyalist hareketi tamamen evcilleştirecektir.**

Bayrakları karıştırmamalıyız!

Bloktaki sosyalistler, bu bildirgeyi imzalamakla Marksist bir ideolojik perspektifin yerine Kürt hareketinin önderinin kendisinin de açıkladığı gibi Marx ve Lenin karşıtı olan ideolojik perspektifini sineye çekmiş olmaktadır. Bloktaki sosyalistler, aynı zamanda, "katılımcı ekonomi" ve "demokratik özerkliğe" **Türkiye programı olarak** angaje olmakla Marksist sosyalist program yerine Kürt hareketinin yeni yönelişine teslim olmuşlardır.

Devrimci İşçi Partisi, devrimci sosyalizmin bayrağının başka programlarla karıştırılmasına karşıdır. Bir yandan Kürt halkı ile dayanışmamızı sürdürürken, bir yandan da bu bayrağı ve bu programı yükselteceğiz.

Çatı Partisi'nin tarihsel anlamı

Çatı Partisi'nin tarihteki anlamı genellikle Türkiye sosyalist hareketinin 1971 devrimci atılımı ile Kürt halkının özgürleşme mücadelesinin nihayet aynı yatakta birleşmesi olarak sunuluyor. Oysa gerçekte bugün gelinen nokta, sosyalist hareketin Türk milliyetçiliği ile malû olmayan kanadının Kürt hareketinin ideolojik ve programatik yenilenmesine ve politik pragmatizmine kendini uyarlamasıdır.

Bunu anlayabilmek için son yirmi yılın tarihine bakmak gerekiyor.1984'te başlayan savaşın ardından Kürt halkının mücadelesinin kitleselleşmesi 1980'li yılların sonu-1990'lı yılların başına rastlar. Özellikle 1991-93 dönemi, sadece Türkiye sınırları içinde değil, Güney Kürdistan'da da kitlesel bir devrimci atılımın mayalandığı bir dönem olmuştur. 1980'li yılların sonunda, ilk yasal Kürt partisi olarak anılabilecek olan Halkın Emek Partisi (HEP), DİSK'in eski önderleri Abdullah Baştürk ve Fehmi Koru'nun da katılımıyla, Kürt halkının mücadelesiyle işçi hareketini birleştirmeyi önemli bir yöneliş olarak benimsediğini hissettiren bir tarzda kurulmuştu. Ama 1991'de, tam da devrimci yükselişin içinde, HEP seçimi CHP'nin o dönemdeki temsilcisi olan SHP ile birlikte girerek burjuvazinin peşine takılmış oldu. Ne ironiktir! SHP'nin listesinden seçilen Kürt milletvekilleri meclisten aşağılanarak atılırken (artık DEP milletvekili idiler), listesinden seçildikleri SHP hâlâ iktidarın ortağı idi!

Emek ve Özgürlük Cephesi yönelişi

Devrimci İşçi Partisi'nin 1990'lı yıllardaki öncüsü olan siyasi odak (Patronsuz Generalsız Bürokratsız Sosyalizm) 1993-94'ten itibaren Kürt hareketinin ve sosyalistlerin önüne bir **Emek ve Özgürlük Cephesi** önerisini koydu. Amaç günümüzde iyice belirginleşen Batıcılık ve İslamcı burjuva kampları karşısında Kürt halkı ve işçi sınıfının mücadele ortaklığı idi. Ama bağlam açıktı: **Kürt hareketi, burjuva siyasetinden kopmaya ve sosyalistlerle ve işçi sınıfıyla saf tutmaya çağırılıyordu.** "Emek ve Özgürlük" ifadesi daha sonra her tür

bağlamda bütün solun diline yayılacaktı. Ama bu keskin sınıfsal ayrışma anlamı hiç unutulmamalıdır.

1995'te kurulan Emek, Barış ve Özgürlük Bloku bu bakımdan (seçim sonuçları da dahil olmak üzere) büyük bir başarıydı. Ama maalesef ne kalıcı olabildi, ne cepheleşebildi. 1999 seçimlerinde ÖDP çoğunluğunu elinde tutan, bugünkü EDP ile ÖDP'nin toplamı milliyetçi önyargılara teslim olmuş akım, Türkiye solu ile Kürt hareketinin ittifakını reddederek tarihi bir fırsat kaçırılmasına yol açtı.

2002 seçimleri, bir bakıma Emek ve Özgürlük Cephesi yönelişinin kuğu şarkısıydı. Kürt hareketi içinde güçlenen liberal anlayış ve AB yönelişi, seçimlerde Kürt-işçi ittifakına dayanması gereken blokun altındaki toprağın kayması anlamına geliyordu.

Kürt hareketinde yeni yöneliş

1999 sonrasında Kürt hareketi hem pratik politika alanında, hem de daha bile önemlisi ideolojik ve programatik yönelişinde büyük bir değişim sürecine girdi. İdeolojik olarak Marx ve Lenin'in "aşılması" yönündeki çaba, hareketi, görünürde hâlâ Marksizme, hatta Leninist versiyonuna bağlılık ilan eden Türkiye solundan farklı bir yere taşıyordu. Programatik alanda iki temel değişiklik vardı: bir yandan Bağımsız Birleşik Kürdistan fikri, hatta ayrılma fikri bir kenara bırakılıyor, bunun yerini "Demokratik Cumhuriyet" ve sonra "konfederalizm", şimdilerde ise "demokratik ulus" ve "demokratik özerklik" alıyordu; bir yandan da, sosyalizme her tür referansın yerini "demokratik ekolojik cinsiyet özgürlükçü paradigma"

alıyordu.

Politika alanında ise 1995-2002 parantezi kapanmıştı: Kürt hareketi, sosyalist hareket ile ittifakla yetinmeyerek burjuva partilerine açılıyordu. 2004'te SHP etiketiyle seçimlere girilmesi bu dönüşün çarpıcı örneği idi. 2007'de "AKP'ye güvenoyu vermek"ten söz ediyordu DTP. Zaten 2002 seçiminden itibaren AKP'ye hayırhah bir tutum Kürt hareketinin doğrultusuna damga vurmuştu.

2011 seçimleri bu bağlamda geldi. 2009 yerel seçimlerinde Kürt hareketinin AKP'den uzaklaşması bir umut yaratmıştı. Ama bu sefer de anayasa konusunda TÜSİAD ile yakınlaşma başlamıştı. Ayrıca, Kılıçdaroğlu CHP'sine doğru bir açılım çabası görülüyordu.

BDP epeyce ilerlemiş bir tarihte CHP'den vazgeçti, sosyalistlerle bir blok kurmaya karar verdi; ama bütün ipleri kendi elinde tutma konusunda ısrarlı idi. Bunun anlamı daha sonra iyice ortaya çıkacaktı. BDP, Emek, Demokrasi ve Özgürlük Bloku'na sadece kendi seçtiği milletvekili adaylarını değil, bütününü kendi programını empoze ediyordu. Blokun Seçim Bildirgesi'nin eleştirisini yan sütunlarımızda okuyabilirsiniz. Bu bildirge, sadece Kürt halkına ilaveten işçi sınıfını merkeze almayı reddetmiyor, sadece emperyalizm meselesini yüzeysel biçimde geçmiyordu. **Bildirge, blokta yer alan sosyalistleri ideolojik ve programatik olarak da Kürt hareketinin çatısı altında topluyordu.** Yani bir bakıma Çatı Partisi daha seçim bloku ile birlikte kurulmuştu! Sosyalistler Kürt hareketinin programatik ve ideolojik dünyasına iltihak etmişlerdi.

Proletaryanın bağımsızlığı için mücadele

Kürt hareketine özgü bu ideoloji ve program işçi sınıfının politik bağımsızlığı temelinde bir hat üzerinden yürümediği ölçüde burjuvazinin hakimiyetine karşı bir mücadele içermiyor. Bu bakımdan daire kapanmıştır. 1995-2002 arası cephe ve blok politikası işçi sınıfı ile Kürt halkının güçlerini mücadele içinde bir araya getirerek burjuvazinin karşısında saflaşmaları anlamına gelirken, bugün bu politikanın varış noktası olan Çatı Partisi, artık soruna burjuvaziye karşı saflaşmak olarak bakmıyor. Yani sınıf bağımsızlığı içeriği boşalmıştır.

Bunun politik alandaki belirgin ifadesi, TÜSİAD ile birlikte bir "sivil" ve "demokratik" anayasa yapmanın Blok'un doğrultusuna damga vurmasıdır. Türkiye burjuvazisinin en güçlü örgütüyle ittifak, sosyalistlerin çizgisi haline geliyor! 1995'le karşıtlık çarpıcıdır! Ama aynı zamanda açıkça belirtmek gerekiyor: bu çizginin1971 atılımı ile zerre kadar ilişkisi yoktur!

Bu durumda, biz devrimci Marksistler, işçi sınıfının burjuvaziden siyasi bağımsızlığı ve hegemonik etkisi için daha da zor koşullarda mücadeleye devam etmeye mecburuz. Çünkü bu toplumun önündeki büyük sorunlar, ancak işçi sınıfı kendi bağımsız gücünün farkına vardığında çözülebilir. Çünkü Türkiye'nin Kürdistan'da yaşanan çalkantılara ayak durabilmesi ancak işçi sınıfının burjuvaziden siyasi bakımdan bağımsızlaşması ile mümkün olabilir. Çünkü ancak bu sayede Türkiye, saatini Arap dünyasında ve Akdeniz havzasında yükselen devrime ayarlayabilir.

Levent Dölek

Lenin'in kılavuzluğunda:
Bilinçenin ve örgütlenin!

Devrimci İşçi Partisi olarak BilinçLENİN adını verdiğimiz bir kampanya başlattık. Örgütlü olduğumuz tüm illerde işçiler, öğrenciler, çalışanlar, işsizler hep birlikte Lenin'in seçme yazılarını okuyor ve güncel gelişmeler ışığında tartışarak bu büyük devrimci birikimi adım adım içselleştirmeye çalışıyoruz.

DİP'in bu faaliyeti sürerken Kılıçdaroğlu'nun kendi toplantılarında Lenin'e atfen "organize olmuş yığınlar organize olmamış yığınlara hükmeder" sözleriyle gençlere örgütlenmenin önemini anlatması tam da denk geldi doğrusu. O halde bir alıntı da bizden Lenin'in Seçme Eserleri'nden olsun: "Büyük devrimciler henüz hayatta iken, ezen sınıflar onları daima baskı altında tutmuş, teorilerini en vahşi türden bir nefretle, ahlâki ayaklar altına alan yalan ve iftira kampanyalarıyla ele almıştır. Ölümünden sonra ise, ezilen sınıfların 'tesellisi' amacıyla ve onları kandırma kastıyla devrimci önderleri zararsız ikonlara dönüştürme, deyim yerindeyse aziz ilan etme, adlarını bir ölçüde kutsallaştırma yolunda çaba gösterilir. Aynı zamanda devrimci teorinin içi boşaltılır, devrimci ucu törpülenir, teorisi vülgerleştirilir."

Lenin'in Marx için söylediği bu sözler, bugün yazarın kendisi, 20. yüzyılın en büyük devrimci önderi için de aynı ölçüde geçerli. Aslında Lenin'in bu şekilde rağbet görmesine pek alışık değiliz. Kılıçdaroğlu gibi burjuva politikacılarının Deniz Gezmişleri, Nazım Hikmetleri bazen de Che Guevara'yı ağızlarına dolamalarına daha sık rastlıyoruz.

Tüm bu büyük devrimcilerin ve tabii ki Lenin'in de bu şekilde zararsızlaştırılmasını engellemek ancak ve ancak onların teorisini sınıf mücadelesi içinde eylemde uygulayarak mümkün olabilir. Bu yüzden Kılıçdaroğlu CHP'li gençlere Lenin derken onları uyutuyor. Bizim için ise Lenin mücadeleye hazırlık, devrimci eğitim ve eylem kılavuzu anlamına geliyor.

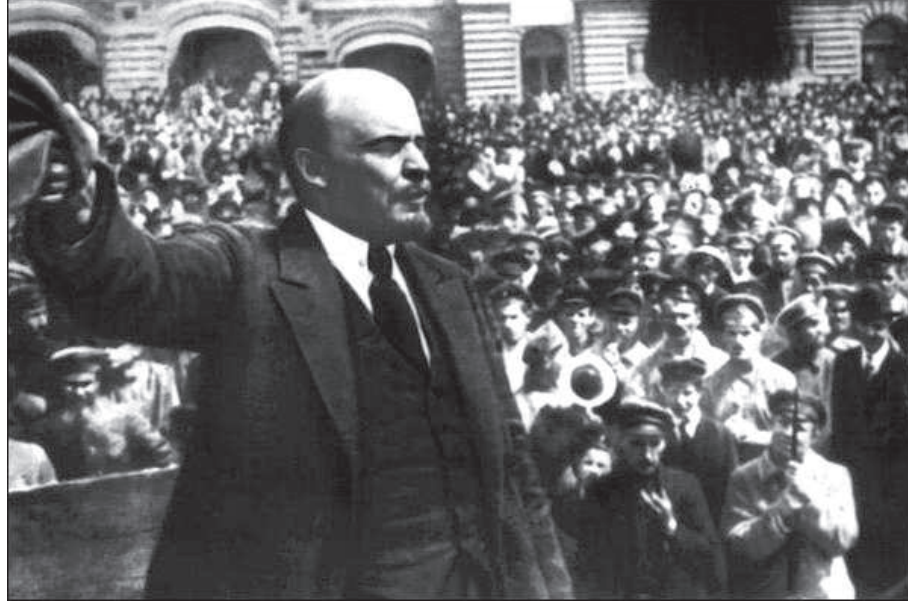
Evet, doğru örgütlenmek önemlidir. Çünkü sermaye toplumun çoğunluğunu oluşturan işçi ve emekçileri bu düzene bağlamak, boyun eğdirmek için sürekli kitlelerin bilinçlerini çarpıtır. Sermaye, milliyetçilikle, dini kullanarak ya da futbolla, diziyile, yarışma programıyla bunu yapar. Örgütlenmenin en önemli amacı işçilerin sınıf bilincine ulaşmasını sağlamaktır. Lenin bize şunu da öğretmektedir: "işçi sınıfı kapitalizmin karanlık güçlerine karşı kendi mücadelesi sayesinde aydınlanmazsa onu aydınlatamazsınız." İşte bu yüzden bizim örgütlenmemiz işçi sınıfını kapitalizme karşı mücadeleye sevk etmeye yöneliktir. Onlar ise bu mücadeleyi engellemek, 70'lerde Ecevit'in bugün Kılıçdaroğlu'nun yaptığı gibi işçi sınıfı mücadelesini kapitalizmin sınırları içine hapsedmek için örgütlenir.

Lenin, bugün CHP'nin de üyesi olduğu Sosyalist Enternasyonal'i dünya burjuvazisine uşaklık yapan sarı bir enternasyonal olarak nitelemişti. Bugün CHP de adından başka her şeyi kapitalist ve emperyalist olan Sosyalist Enternasyonal de burjuvaziye uşaklık yapmayı geçmiş, onun en has temsilcileri olmuştur. O halde Leninizm bugün bunlar hakkında yayılan tüm demokratik hayallere karşı emekçi kitleleri uyarmak ve bunlara karşı amansız bir mücadele vermektir.

Nihayet Kılıçdaroğlu yaptığı alıntıda örgütlenmiş azınlıkların gücünden bahsediyor. Biz alıntının nereden yapıldığını bilmiyoruz ve kelime kelime doğruluğundan da kuşkuluyuz. Ama Lenin'in bir avuç sömürücü azınlığın iktidarını lanetleyerek çoğunluğun yani işçi sınıfının ve emekçilerin iktidarı için mücadele ettiğini iyi biliyoruz. O yüzden de Beyaz Türk Batıcı-laik sermayenin de İslami maske takmış bir avuç patronun da iktidarına aynı sebeple karşı çıkıyoruz. Lenin'in dediği gibi "burjuva demokratik cumhuriyette 'özgürlük' gerçekte zenginler için özgürlüktü... Sovyet ya da proleter demokrasisi dünyada ilk kez kitleler için, işçi sınıfı için, fabrika işçisi ve küçük köylüler için demokrasi yaratmıştır. Dünya bugüne kadar Sovyet yönetiminde olduğu gibi çoğunluğun siyasi iktidarı ele geçirdiğine, gerçekten ele geçirdiğine hiç tanık olmamıştır."

İşte biz, krizlerde mahvolan, savaşlarda ölen, işsizlik ve yoksullukla boğuşan, eğitime ve sağlığa ulaşamayan çoğunluğun iktidarı için savaşıyoruz. Bunun için işçilere, emekçilere ve gençlere çağırıyoruz: BilinçLENİN ve ÖrgütLENİN!

Neden Lenin?

Devrimci İşçi Partisi, bu yaz bir Lenin seferberliğine girişti. Önce üç ay boyunca bütün militanlar bir Lenin okuma kampanyasına katılacaklar. Eylül ayında düzenlenecek yaz kampı da Lenin'e ithaf ediliyor. Lenin okuma seferberliği orada taçlandırılacak. Peki, neden Lenin?

Çünkü devrimci parti ve onun militanları politika yoluyla dünyayı değiştirmek için yola çıkarlar. Marksizmi, Marx ve Engels'in toplumsal ve ekonomik alanlarda yaptıkları muazzam düşünsel atılımlardan sonra politika alanına taşıyan, politikayı sistemli bir halde teorileştiren ilk kez Lenin olmuştur. Bu, en başta öncü parti teorisi olmak üzere, ittifaklar, ulusal sorun, savaşa karşı tavır, ayaklanma ve öteki partilere karşı tutum gibi konularda taktikler ve devrimci enternasyonalizm gibi alanlarda açıkça ortadadır.

Lenin, aynı zamanda Marx'ın ve Engels'in yaşadığı 19.yüzyıldan farklı olarak 20. yüzyılda açılan (ve 21. yüzyılda devam etmekte olan) çağımızı tanımlayan düşünürdür. Emperyalizm teorisi, komünizmin ulusal kurtuluş savaşlarıyla uzun süreli ittifakı, işçi hareketinde reformizm ve devrimcilik, milliyetçilik ve enternasyonalizm

arasında yapılan ayırım, hep bu çağ tanımlamasının ürünleridir.

Ama tabii en önemlisi, Lenin modern tarihte şimdilik en büyük proleter devrimi olan 1917 Ekim devriminin en önemli önderidir. Biz bugün o devrimin iki numaralı önderi olan Trotskiy'in adıyla anılan bir akımın temsilcileri olarak biliniyorsak, bu, Trotskiy'in Marksizme çok büyük katkılarından yanı sıra, en çok, Leninizmi terk eden Sovyet bürokrasisin karşısında devrimci enternasyonalist Leninist politikayı sürdürmüş olmasındandır.

Bugün Sovyetler Birliği, Çin ve ötekilerin kapitalistleşmesinin tanımladığı tarih döneminde Lenin'e sahip çıkmak, Marksizme içini boşaltarak bağlı kalma sahtekârlığı yapan şarlatanlara karşı ona bütün devrimci içeriğiyle sahip çıkmaktır! Sosyalist dünya devrimine sahip çıkmaktır!

Arap dünyasında ve Akdeniz'de yaşanan gelişmelerle devrim bir kez daha insanlığın gündemine oturmuştur. Devrimci İşçi Partisi, proletaryanın bu büyük önderine sahip çıkarak devrim hazırlığını ilerletiyor, militanlarını o büyük "son kavga"ya hazırlıyor.

Bilinç
LENİN
yaz kampı

8-11 Eylül / Dikili

Bu yıl Akdeniz her zamankinden farklı. Akdeniz'in sularını sadece güneş değil, devrimin ateşi de ısıtıyor. Arap devrimleriyle yükselen mücadeleler İspanya, Yunanistan ve Suriye ile tüm Akdeniz'i kuşattı. Devrimci İşçi Partisi olarak yaz kampımızı işte o ısınan suların kıyısında İzmir'in güzel sahil kasabası Dikili'de yapıyoruz.

Kampımızı Ekim Devrimi'nin ve dünya komünist hareketinin önderi Lenin'e adanıyor. Kampımızın adını BilinçLENİN olarak koyuyoruz. Çünkü sınıf bilinci, kurtuluşa doğru yürüyen işçi sınıfının en önemli silahıdır. Lenin ise, sınıf bilincini işçi sınıfına taşıyacak devrimci partinin teorisini, kurucusu ve savaşçısıdır.

Bugün kapitalizme ve emperyalizme karşı ayağa kalkan herkesin, her şeyden önce Lenin'in düşüncesini ve pratiğini öğrenmeye ihtiyacı var. İşte bu yüzden tüm yaz boyunca hep birlikte Lenin'i okuyoruz ve tartışıyoruz. Nihayet işçi sınıfının bu büyük savaşçısını yaz kampımıza davet ediyoruz. Ondan öğrendiklerimizi tartışmalarımızla pekiştirip mücadelemize yol gösterebiliriz diye!

Devrimci Marksizm'in yeni sayısı çıktı!

Devrimci Marksizm Teorik-Politik Dergi, Çift Sayı No: 13/14, İlkbahar/Yaz 2011, 248 sayfa, Fiyatı: 15 TL
Bulduğunuz şehirde Devrimci Marksizm dergisine ulaşamıyorsanız, iletisim.gercek@gmail.com adresine e-posta yollayarak derginin adresinize gönderilmesi talebinde bulunabilirsiniz.

İÇİNDEKİLER

Çin dosyası:

Burak Gürel, Dünya kapitalizminin krizi ve Çin'in yükselişi
Kurtar Tanyılmaz, Piyasa ile sosyalizm arasında bitmeyen yolculuk:
Adam Smith Pekin'de üzerine

Levent Dölek, Devrimden sonra Çin: beyaz kediyi siyah kedinin kavgası

Özgür Öztürk, Türkiye finans kapitalinin dışa açılması
Sungur Savran, Arap devriminin vaatleri ve zaafı

Diyalektik dosyası:

Erwin Marquit, Çelişki: doğa-toplum-düşünce üçlüsünün yapı ve gelişim kaynağı

Jindřich Zeleny, Diyalektik-Materyalist rasyonalite

Savas Mihail-Matsas, Plehanov'un Marksizmi, Lenin'in diyalektiği: güncel bir tartışma

Kitap eleştirileri:

Şiar Rişvanoğlu, İsmail Beşikçi: Direnişin ve tevazuun sebatkâr "fikir gerillası"

Mustafa Kemal Coşkun, Şeyleşmenin aşıldığı an: Paris Komünü
Mehmet İnanç Turan, İki anı kitabı ve kısa gerçekler

Kadına yönelik şiddet

Yeni kanun tasarısı çözüm getiriyor mu?

Aile ve Sosyal Politikalar Bakanı Fatma Şahin, şu an geçerli olan "Aileyi Koruma Kanunu"nun yerine geçecek olan "Kadın ve Aile Bireylerinin Şiddetten Korunmasına Dair Kanun Tasarı Taslağı"ını açıklarken özellikle kadın cinayetleri konusunda bir sembol haline gelen Ayşe Paşalı'nın öldürülmesi olayından hareket ettiklerini söyledi. Bu dava sürecinde devletin sorumluluğunun çok fazla gündeme getirilmesinin, şiddetten koruma konusuna daha fazla ağırlık vermelerine neden olduğunu belirtti. Taslak ile ilgili en fazla parlatılan yenilik konumundaki "elektronik kelepçe ve sinyal butonu" gibi düzenlemeler bile tek başlarına devletin "koruma" anlayışının sınırını ve kadınların her gün maruz kaldığı şiddet gerçeğinden kopukluğunu görmek için yeterli.

Sinyal göndermekle olmaz

Fatma Şahin, taslakta yer alan koruma tedbiri kararlarının takibi için kullanılacak teknik araçların elektronik kelepçe ve sinyal butonu gibi araçlar olduğunu açıkladı. Kadın şiddete uğradığı zaman, bu butona basıyor ve devletin ilgili birimleri harekete geçerek müdahale ediyorlar. Birincisi, bu araçları kullanabilmek için kadının korunma haklarından faydalanabilir durumda olması gerekir ki pencereden bakması bile mümkün olmayan kadınları düşününce bu yöntem herkes için geçerli olmaktan çıkar. İkincisi, emniyet birimlerine doğrudan sinyal gönderen kolye, bilezik ya da eve monte edilebilecek buton şeklindeki araçlar temin edilse bile şiddet uygulayanın yine şiddete başvurarak bunlara el koymayacağını ve kullanımını engellemeyeceğinin bir garantisi yoktur. Üçüncüsü, tasarıya göre bunları temin edebilmek için kadının ya şiddete maruz kalmış olması ya

da böyle bir ihtimalin varlığına ilgili devlet kurumlarının inandırabilmesi gerekir. Bugün pratikte şiddete maruz kaldığı için polise başvuran kadın, yine polis eliyle kocasına teslim edildiğine göre böyle bir tehlikenin varlığına inandırma olasılığı düşüktür. Şiddet gördükten sonra başvurduğunda ise devletin kadını, koluna bir bilezik takıp tekrar geri göndermesi, hiçbir koruma ya da caydırıcılık anlayışına sığmaz. O aşamada alınacak tedbir bu değildir.

Süre sınırı kabul edilemez

Taslakta, tüm koruma tedbirlerinin süresi altı ayla sınırlandırılmıştır. Oysa bu yazının yazıldığı gün gazetelerde, yaralamaya teşebbüs ettiği için hapis cezasına çarptırılan bir erkeğin, cezaevinden çıktıktan sonra karısını öldürdüğü haberi yer alıyordu. Kadına yönelik şiddetin engellenmesi ve şiddete maruz kalan kadının korunması herhangi bir sınırlandırma olmaksızın devletin sorumluluğunda olmalıdır. Bu konuda bir süre sınırı getirilemez.

En kolay yöntem: Kâğıt üzerinde iyileştirme

Gerçekçi olmayan koruma yöntemleri, yasanın esas olarak engelleme değil korumaya yönelik tedbirler içermesi ve altı ay sınırı gibi düzenlemeler arasında bir önceki yasaya göre kadınlar lehine olan neredeyse tek değişiklik kapsamının evlilik birliği dışındaki ilişkileri de dahil ederek genişletilmesi. Yeni tasarıda yasanın kapsamı "şiddete uğrayan veya uğraması tehlikesi bulunan, kadınların, çocukların, eşlerin, nişanlıların, yakın ilişki içinde yaşayanların, nişanlılık veya evlilik birliği ya da beraberliği herhangi bir sebeple sona ermiş olan bireyler veya diğer aile bi-

reylerinin korunması" şeklinde tanımlanıyor. Evlilik dışında ilişki kurduğu bir erkeğin şiddetine maruz kalan kadının başvuru yaptığı anda polislerden neler işitebileceğini hayal etmek güç değil. Dolayısıyla bu maddeleri yasaya yazarken, bir yandan da uygulayıcılar cephesinde de şartları değiştirmek gerekir.

Mücadele etmeden olmaz

Kadına yönelik şiddetin engellenmesi için yasalarda kadınlar lehine değişikliklerin yapılmasını talep etmek kadar, bu yasaların uygulanması için de takipçi olmak, mücadele etmek gerekir. Bugüne kadar bile, mevcut yasalarda yazanlar harfiyen uygulansa, kocasının, babasının, kardeşinin hatta bazen oğlunun elinden ölüme giden birçok kadın bugün belki de yaşıyor olacaktı. Mücadele basıncı etkisinin en iyi kanıtı Güldünya davasından başlayarak izlenen davalarda elde edilen sonuçlar. Kadına yönelik şiddet karşısında

mücadele eden örgütler, kadın cinayetleri ile ilgili davalarda müdahillik talebinde bulundu. Bu talep kabul edilmese de, davaları izleyerek fiilen takipçisi olmak, davaların kamuoyuna mal olmasına, mahkeme üzerinde baskı oluşmasına yol açtı. Sonuçta bu davalarda haksız tahrik indirimi uygulanmadı. En son Ayşe Paşalı davasında en ileri karar elde edildi ve mahkeme katili olan kocasını ağırlaştırılmış müebbet hapis cezasına çarptırdı.

Kadına yönelik şiddetin son bulması için mücadelenin ve genel olarak kadınların kurtuluşunun önünü açacak haklar, meclis salonlarında değil, sokakta, mücadele alanında yazılır. Bugün yasalarda kadınlar lehine bazı düzenlemeler yapıyor, bunun başka bir nedeni yoktur. Ancak bu yasaların kâğıt üzerinde kalmaması için de mücadele baskısını bir an için olsun düşürmemek, kadınların örgütlü gücünü yükseltmek gerekir.

Devrimci İşçi Partisi diyor ki:

- Koruma emri, şiddetin belgelenmesi gerekmeden kadının beyanı esas alınarak anında çıkartılsın!
- "Kadın ve Aile Bireylerinin Şiddetten Korunmasına Dair Kanun Tasarı Taslağı"nda yer alma koruma tedbirleri için altı aylık süre sınırı kaldırılınsın!
- Kadınların yönetiminde, devlet tarafından finanse edilen, güvenli, istedikleri halde çocukları ile birlikte kalabilecekleri yeterli sayıda sığınma evi açılınsın!
- Şiddet gören kadına ücretsiz hukuki destek sağlansın!
- Eve dönmek istemediği halde ekonomik nedenlerle dönmek zorunda kalmaması için, şiddete maruz kalan kadına güvenceli, sigortalı çalışma hakkı sağlansın!
- Şiddete maruz kalan kadın şikâyetini geri çekse bile, soruşturma savcılık yoluyla devam ettirilsin!
- Şiddet uygulayan erkeğe haksız tahrik indirimi değil, ağır ceza uygulansın!
- Türk Ceza Kanunu'na "kasten adam öldürme" suçunun ağırlaştırıcı hali olarak "namus cinayetleri" de eklensin! Namus cinayetleri, töre cinayetleri ile sınırlandırılmasın!

Deniz Feneri: Münferit değil organize soygun!

AKP iktidarı ile birlikte İslamcı burjuvazi, hem ekonomik hem de siyasi olarak önemli mevziler elde etti. Bu dava İslamcı sermayenin büyümesinin kaynaklarından birine, insanların dini duygularını sömürerek gerçekleştirilen büyük bir soyguna işaret ederken aynı zamanda İslamcı sermayenin siyasi bağlantılarına da işaret etmektedir. Bu sebeple üç-dört kişinin cezaevine konmaları yeterli değildir, dava derinleştirilerek sürdürülmeli ve İslamcı sermayenin soygunu tüm boyutlarıyla ortaya çıkartılmalıdır.

Deniz Feneri davası, Almanya'daki Deniz Feneri e.V. derneğinin yöneticilerinin (Mehmet Gürhan, Mehmet Taşkan ve Firdevsi Ermiş) Avrupalı Türklerden yardım amacıyla topladığı 41 milyon avronun 18 milyonunu amaç dışı kullandıkları iddiasıyla tutuklanmaları ile başladı. İddianame söz konusu olan 18 milyon avronun bir kısmının kişisel hesaplara aktarıldığını, bu para yoluyla bazı şirketlere ortak olunduğunu ve paranın bir kısmının kuryeler aracılığıyla Türkiye'ye gönderildiğini belirtiyordu.

İddianamede Türkiye'deki "Deniz Feneri" derneğinin, Kanal 7 yöneticileri Zekeriya Karaman, İsmail Karahan, Mustafa Çelik ve Harun Kapuyoldaş'ın ve RTÜK Başkanı Zahit Akman'ın isimleri de yer alıyordu. Örneğin, duruşmalar sırasında Ermiş, RTÜK Başkanı Zahit Akman'ın da RTÜK Başkanlığı'na geldikten sonra Almanya'daki şirketlerde olan hisselerini resmen devrettiğini ancak fiilen ortaklığının devam ettiğini, zaman zaman da kuryelik yaptığını söyledi. Kuryelik iddiaları iddianamede de yer alıyordu. Ayrıca bu isimlerin Deniz Feneri Derneği'nin ilişkide olduğu bazı firmaların yönetimlerinde yer aldıkları, Türkiye'ye getirilen paraların tekrar bu şirketlere aktarıldıkları iddia ediliyordu. İddianame, Firdevsi Ermiş'in

ifadelerine dayanarak, derneğin amacının AKP siyasetini desteklemek olduğunu, derneğin ilişki içinde olduğu şirketlerin iktidar ile iç içe olduğunu söylüyordu. Toplanan paraların Türkiye'ye aktarılmasında kullanılan paravan şirketlere (Beyaz Holding Şirketler Grubu, Aytaç Dış Ticaret Yatırım Sanayi A.Ş., Anadolu Tekstil Turizm Sanayi İç ve Dış Ticaret Limited Şirketi, Matersam, Haliç Deniz Taşımacılığı vb.) bakıldığında yukarıda adı geçenlerin bu şirketlerin yönetim kurullarında üye oldukları görülmektedir. Şirketler yoksullara yardım amacıyla alım yapar gibi gösterilirken, gelen paralar aslında kişisel hesaplara ya da çeşitli yollardan AKP'ye aktarılmaktadır. Tüm bu şirketlerin esasında tek elden yönetildiğine ilişkin ilginç bir kanıt, şirketler farklı olmakla birlikte, şirketler adına kesilen faturaların aynı elektronik daktilodan ve bilgisayardan çıktığının, ayrıca kalemle yazılmış olan faturaların ve imzaların da aynı kişilerden olduğunun tespit edilmesidir. İfadesine başvurulmuş kişilerden ve Deniz Feneri merkezine yapılan operasyonda ele geçirilen belgelerden anlaşıldığı üzere, "farklı şirketlere ait faturaların bizzat Zekeriya Karaman tarafından hazırlanıp bastırıldığı ve Deniz Feneri'nin merkezine gönderildiği" Deniz Feneri davasında sanık olarak yargılanan

Firdevsi Ermiş'in ifadesinde çok açık olarak belirtilmektedir.

Olay patlak verdikten sonra, medyada epeyce yer almış olsa da, siyasi iktidar olmadığında soruşturmada adı geçen kişi ve kurumlarla ilişkilerinin olmadığını söyledi, olayın üstünü örtmeye çalıştı ve gerçekleştirilen soygunun Türkiye ayağındaki sorumluların yargı önüne çıkartılmasını engelledi. Bu konuda başarılı olduğunu söylemek mümkün. Ancak Temmuz ayında birden bire RTÜK Üyesi Zahid Akman, Kanal 7 Yönetim Kurulu Başkanı Zekeriya Karaman, Genel Müdür Yardımcısı ve Yönetim Kurulu Üyesi İsmail Karahan ve Genel Yayın Yönetmeni Mustafa Çelik, "suç işlemek amacıyla örgüt kurmak", "nitelikli dolandırıcılık" ve "sahtecilik" suçlarından, tutuklanarak cezaevine gönderildiler. Fakat bu olay önceki dönemde olduğu kadar yazılı ve görsel basında yer almadı. Bunun nedeni, bilindiği gibi ülkenin gündemini işgal eden yemin krizi ve futbolda şike soruşturması -şike soruşturmasının zamanlaması hem yemin krizi hem de Deniz Feneri davası açısından önemlidir- idi. AKP'nin bu durumu fırsat bilerek olayı "kurban"lar seçerek işi bir oldu bittiye getirmek istediği söylenebilir. AKP bu yolla soruşturmada adı geçen kişi ve kurumlar ile olan daha derin bağ-

lantılarının ortaya çıkmasını engellemenin hesaplarını yapıyor olabilir.

Bu davanın önemi tam da burada yatmaktadır. AKP iktidarı ile birlikte İslamcı burjuvazi, hem ekonomik hem de siyasi olarak önemli mevziler elde etti. Bu dava İslamcı sermayenin büyümesinin kaynaklarından birine, insanların dini duygularını sömürerek gerçekleştirilen büyük bir soyguna işaret ederken aynı zamanda İslamcı sermayenin siyasi bağlantılarına da işaret etmektedir. Bu sebeple yalnızca yukarıda adı geçen dört kişinin cezaevine konmaları yeterli değildir, dava derinleştirilerek sürdürülmeli ve İslamcı sermayenin soygunu tüm boyutlarıyla ortaya çıkartılmalıdır.

İslamcı burjuvazinin mensupları kendilerine "homo-islamicus" (Müslüman insan) yani ahlaklı, hayırsever, yalnızca bu dünya için değil, öbür dünya için de çalışan, tek amacı kâr etmek olmayan kişi, derler. Böylece kendilerini "homo-economicus" (İktisadi İnsan)'tan yani gözünü para hırsı bürümüş sermayedar tipinden ayırmak isterler. Ama bu dava bize gösteriyor ki aslında İslamcı burjuvazi yalnızca "homo-economicus" olmakla kalmaz aynı zamanda "homo-hirsizicus" ve "homo-kalpazanicus"tur!

AKP'nin işçi sınıfına açtığı savaş

Her hareket bu saldırı karşısında mücadele bakımından kendi tercihini yapacak. En azından şunu söyleyebiliriz, Devrimci İşçi Partisi, örgütlü olduğu her yerde göğsünü siper ederek bu saldırıya karşı koymaya çalışacak.

2002 sonrası dönemde bir yandan burjuvazinin iç savaşı sürerken, bir yandan da düşman burjuva kamplarının işçi sınıfının elindeki mevzilere yönelik ortak saldırı ihtiyacı devam ediyordu. Zaten AKP'nin işçi sınıfına karşı giriştiği İş Yasası, SSGSS Yasası, Tekel işçilerine uygulanan taarruz gibi büyük operasyonlar, bu saldırının örnekleri olarak düşünülmeli. AKP son olarak, ilk kez 2009 yılında varlığını dile getirdiği Ulusal İstihdam Stratejisi Belgesi (UİSB) olarak adlandırılan bir yol haritasını uygulamaya girişti. Bu belge, bir sınıf saldırısının, işçi sınıfına açılmış bir savaşın genel harekât planı niteliğinde.

Aslında bu saldırı yeni başlamış değil. UİSB'nin içeriği uyarınca yapılan ilk düzenlemeler önümüzde duranlardan daha küçük boyutluydu. Torba Yasa adını alan bu düzenlemeler, referandum-seçim arası dönemde işçi sınıfını küstürmeden burjuvaziye "istikrarın süreceği" mesajını veriyordu. AKP'nin Haziran ayındaki seçimlerden zaferle çıkması, gemi azıya almasına vesile oldu. Şimdi ikinci saldırı dalgası çok daha tavizsiz olacak. Bunun ilk nedeni, AKP'nin almış olduğu %50'lik oyun sağladığı meşruiyet. İkincisi, tüm dünyada "çılgın" bir geri dönüş yapmakta olan krizin Türkiye'ye sıçraması, bu kez teğet geçmemesi olasılığına karşı burjuvaziye koruma altına alma telaşı. Bu saldırıyı kolaylaştıran unsur ise sendikalar başta olmak üzere işçi sınıfı hareketinin içinde bulunduğu durum.

AKP, kıdem tazminatının kaldırılacağı haberlerini medyadaki uzantıları aracılığı ile bir zarf niteliğinde kamuoyuna sızdırdı. Yapılan haberler, her gün değişen içeriklerle özellikle işçi ve emekçilerin tepkilerinin boyutunu ölçmeye çalışıyor. Bir gün "kıdem tazminatı kaldırılacak" deniliyor, diğer gün "istifa edenlere de tazminat verilecek". Aslında işin gerçeği şu, kıdem tazminatı kapitalistler açısından doğrudan bir borç niteliği taşıdığından, boynularında bir yük. Bu yükü üzerlerinden bir şekilde atabilirlerse, işçi üzerindeki baskıları

artacak, işten atma tehdidi daha can yakıcı olacak. Üstelik kriz koşulları geldiğinde toplu işten çıkarmalar daha kolaylıkla yapılacaktır.

Bütünlüklü bir sınıf saldırısı

AKP'nin medyası haber pompalayadurmuş, UİSB metninin içeriği zaten herşeyi anlatıyor. Kıdem tazminatı işveren üzerinde bir yük olmayacak (yani bir şekilde işçi sınıfına ödetilecek), özel istihdam büroları kurulacak, işsizlik sigortasından yararlanmak zorlaşacak, asgari ücret bölgesel düzeyde belirlenecek vb.

Sonuç olarak, ortada bütünlüklü bir sınıf saldırısı var. Saldırının diğer tarafında ise işçi sınıfının sendikaları ve sosyalistler var. AKP açısından yapmakta olduğu sınıf saldırısı, demokratik anayasadan çok daha öncelikliymiş. Zamanlama bunu gösteriyor. Bununla beraber, Devrimci İşçi Partisi'nin tüm uyarılarına rağmen demokratik anayasa uykusuna yatmış olan sosyalistler, halen tam anlamıyla bu uykudan uyanabilmiş değiller. Kürt halkının haklarının talep edilmesi, dikkatin bütün bir "sivil" anayasa üzerinde toplanması için

mazeret değil. Umalım ki sosyalistler, bu saldırıya karşı bütünlüklü bir karşı duruşun inşasında geç kalmasınlar.

Aslında sosyalistler sendikaların, sendikalar yapıları gereğince tepelerindeki bir avuç bürokratin, o bürokratlar da AKP'nin gözünün içine bakıyor. Eğer AKP, sendikaların toplu iş sözleşmesi yapamaması sonucunu doğuracağı söylenen sendika istatistiklerini yayınlama kartını masaya koyarsa, sendika bürokrasisinin aynen Torba Yasa zamanında olduğu gibi göstermelik eylemlerle yetineceği tahmin edilebilir.

Dolayısıyla şimdi yapılması gereken, yaygın bir çalışma ile işçi ve emekçilere "aslında işçilerin de lehine olacağı" söylenen kıdem tazminatı düzenlemelerinin iç yüzünü anlatmak, sendika bürokrasisini köşeye sıkıştırmak (hem DİSK hem de Türk-İş'in genel kurul sürecinde olması bu anlamda bir avantaj olabilir), tüm sınıf güçlerini tek yumruk haline getirecek AKP'nin karşısına koymaktır. Ancak bunu yapabilmek için "anayasa yapacağız" psikolojisinden derhal çıkılması, özellikle liberallere kapının sert bir şekilde

kapatılması, uzlaşmacı her türlü yaklaşımın terk edilmesi gerekiyor. Neyse ki, AKP'nin saldırıları, bu yöndeki bir yönelişi kolaylaştıracaktır diye umulabilir.

Bir görev de Kürt hareketine düşüyor. Sosyalistler Kürt sorunu ve sınıf mücadelesi anlamında sürekli iki cephede de savaşmak zorunda kaldılar. Ulusalçılığa batmış bir avuç rezili saymazsak, gücü oranında bu savaşı öyle ya da böyle sürdürdüler. Şimdi iki cephede savaşma sırası Kürt hareketinde. Eğer Kürt hareketi bir yandan AKP'nin ve ona karşı çakma muhalefetin karşısında Kürt halkının mücadelesini yürütürken, diğer yandan da bu sınıf saldırısına karşı işçi sınıfının yanına koşarsa, işte o zaman hem bu savaşın kazanılma şansı artar, hem de işçi sınıfının Kürt halkının mücadelesine dair önyargılarını ortadan kaldırmak için bir şansımız olur.

Her hareket kendi tercihini yapacak. En azından şunu söyleyebiliriz, Devrimci İşçi Partisi, örgütlü olduğu her yerde göğsünü siper ederek bu saldırıya karşı koymaya çalışacak.

Kıdem tazminatının T.C. hukukundaki yeri

İşçi sınıfının önemli kazanımlarından biri olan kıdem tazminatının AKP hükümeti tarafından içinin boşaltılması tehdidiyle karşı karşıyayız. Kıdem tazminatı nedir, kimler, hangi şartlarda kıdem tazminatına hak kazanır, miktarı ne kadardır gibi soruların yanıtını verelim.

Kıdem tazminatı bir işyerinde en az bir yıl çalışan bir işçinin iş akdinin belli sebeplerle sona ermesi halinde işçiye işveren tarafından ödenen bir miktar paradır.

Hangi şartlarda kıdem tazminatına hak kazanılır?

Kıdem tazminatına hak kazanmak için bir işyerinde en az bir yıl çalışmış olmak gerekir. Bu süre hesaplanırken deneme süreleri de işin içine katılır. İşçi aynı işverenin birden fazla işyerinde çalışmışsa bu süreler toplanır. Bir yıl dolunca, işçi artık işten çıkarıldığı ya da haklı sebeplerle işten ayrıldığı takdirde kıdem tazminatına hak kazanır.

İşçinin çalışma saatleri dışında olmak kaydıyla yeni bir sendika kurmak için öteki işçilerle görüşmeler yapması, kurulmuş bir sendikaya üye olması, kendi üyesi olduğu sendikaya üye kazandırmak için görüşmeler, toplantılar yapması gibi her türlü sendikal faaliyetten dolayı işveren tarafından işten çıkarılması durumunda, işçi kıdem tazminatına hak kazanacağı gibi 1

yıllık ücreti tutarında ek bir tazminata daha hak kazanır.

İşverenin işçiyi, ekonomik nedenler, kriz, daralmaya gidilmesi gibi gerekçelerle işten çıkarması halinde, işçi kıdem tazminatına hak kazanmasının yanı sıra işyerinde 30'dan fazla işçi çalışıyor olması koşuluyla, işe iade davası açma hakkına da sahiptir.

Kıdem tazminatına hak kazanmak için yukarıda sayılanlardan başka bir şart gerekmez. İşyerindeki işçi sayısının önemi yoktur; işyerinde bir kişi dahi çalışıyor olsa şartlar oluşmuşsa kıdem tazminatına hak kazanılır.

Kıdem tazminatının miktarı

İşçinin çalıştığı her bir yıl için 30 günlük (bir aylık) ücret kıdem tazminatı olarak işçiye ödenir. Bu 30 günlük ücret net ücret değil, brüt ücrettir; hatta brüt ücrete ek olarak düzenli olarak ödenen her türlü yol, yemek, ikramiye, sosyal yardım (yakacak, bayram paketi gibi) da kıdem tazminatının hesaplanmasında göz önüne alınır.

Patronlar kıdem tazminatı ödemekten nasıl kaçarlar?

İş kanununa göre işçi haklı bir neden olmaksızın işten kendi isteğiyle ayrıldığında ya da ahlak ve iyi niyet kurallarına aykırı davranması halinde işveren tarafından işten çıkartıldığında tazminata hak kazanamaz. Sınıf mücadelesinin tecrübesi ise pratikte bu maddenin tam tersinden yaşandığını göstermektedir. Haklarını arayan, sendikalaşma faaliyeti, iş bırakma, iş yavaşlatma vb. eylemler yürüten işçiler patronlar tarafından bu madde gerekçe gösterilerek "ahlak ve iyi niyet kurallarına aykırı" biçimde işten çıkarılmaktadır. Patronlar bunu kıdem tazminatı ödememek için olduğu kadar işyerindeki diğer işçilere gözdağı vermek için yaparlar. İşçilerin iş mahkemelerine yaptıkları itirazlar sonucunda büyük çoğunlukla işe iade kararı çıkarılmakta ve kıdem tazminatına ek olarak kötü niyet tazminatı da gündeme gelebilmektedir. Yine de mahkeme süreci uzun sürdüğü için patronlar işçileri yıldırma için kötü niyetli ve ahlaksızca davranmaktan geri durmamaktadırlar.

Devrimci İşçi Partisi'nden DİP kampanya

Devrimci İşçi Partisi, kıdem tazminatına göz koyan sınıf saldırısına karşı bir kampanya başlattı. Bu saldırı püskürtülene dek devam edecek olan kampanyanın ilk aşamasında DİP militanları, dağıtacakları on binlerce bildiriyle ve broşürle, hükümet programında yer alan değişikliğin tam bir hak gaspı olduğunu, ulaştıkları tüm işçilere anlatacaklar. Bunun için DİP militanları, örgütlü olduğu tüm illerde, bildiri dağıtma faaliyetlerini esas olarak fabrika lerinde gerçekleştirecekler. Aynı zamanda kent merkezlerinde ve işçi mahallelerinde de masalar açarak, emekçileri bu sınıf saldırısına karşı seferber olmaya, mücadeleye omuz vermeye çağıracaklar.

Şta yeni cephe: Kıdem Tazminatı

Devrimci İşçi Partisi bildirisi

Kıdem tazminatına dokunmak genel grev sebebidir!

AKP hükümeti TÜSİAD'ı ve MÜSİAD'ı ile tüm sermayenin desteğini alarak işçilerin elinde kalan son haklardan biri olan kıdem tazminatını kaldırmak istiyor. 2008-2009 krizinde sermaye yeterince işçi çıkartmadığı için veryansın etmişti. Şimdi yeni ve daha büyük bir kriz kapıda bu yüzden faturayı işten çıkartmalarla bize kesmek için kıdem tazminatına saldırıyorlar. Tabii ki sermaye ve hükümet planladıkları bu saldırıyı kamuoyuna sunarken yalanlara ve çarpıtmalara başvuruyor. İşte yalanlar ve gerçekler.

Yalan! İşçiler bir şey kaybetmeyecek, tersine kazanacak, çünkü Fon kuruluyor

Gerçek: Kıdem tazminatının esas anlamı başka türlü korunamayan iş güvencesini patrona ekonomik bir maliyet getirerek bir ölçüde sağlamaktır. Yükün patronun üzerinden kaldırılmasının amacı, iş güvencesini bütünüyle imha etmektir.

Yalan! Kazanılmış haklara dokunmayacağız

Gerçek: Kıdem tazminatı kaldırılırsa halen çalışmakta olanların kıdem tazminatlarına zaten hukuki olarak dokunulamaz. Bu, hükümetin bahsettiği bir şey değil bir zorunluluktur. Bununla birlikte ilk işten çıkartmada ya da herhangi bir iş değişikliğinde yeni yasa geçerli hale gelecektir. Ama yeni işçilerin kıdem tazminatı

hakkı olmaması, eski işçilerin de gücünü azaltır. "Bana dokunmayacak" deme. İşçinin gücü birlikten gelir. Mücadele zayıflayacak, sen de kaybedeceksin!

Yalan! İşçilerin haklarını koruyacağız, istihdam güvencesi sağlayacağız

Gerçek: Kıdem tazminatlarının kaldırılmasının amacı patronun işçi çıkartmasını kolaylaştırmaktır. İstihdam güvencesi denen şey, işten çıkartılan işçileri özel istihdam bürolarında toplayarak sermayeye ucuz iş gücü olarak sunmaktır.

Yalan! Yeni kurulacak fon dolayısıyla işçiler mağdur olmayacak

Gerçek: Tazminat miktarı üçte birinden daha aza indiriliyor. Eskiden 20 yıllık kıdemi olan 20 aylık maaş karşılığını tazminat olarak alırken bu rakam altı aya indirilecek. Fonda birikecek para işçinin ücretinden kesilmeyip patronun alması bile patronlar her zaman olduğu gibi bu masraflarını da ücretlere yansıtacak ve fiilen kesinti yapacaktır. Patronlara hiçbir engel olmadan sürekli işçi çıkartılması olanağı verilmesiyle kıdemli işçi her an rahatlıkla kovulabilecek, yeni işçiler ise bir yerde uzun süre çalışamayacağı için fondan yeterli parayı hiçbir zaman alamayacaktır.

Yalan! İşçilerin çoğunluğu kıdem tazminatını alamıyor, fonla bu sorun halledilecek

Gerçek: İşçilerin kıdem tazminatını alamaması doğal bir sorun değildir. Hükümetin ve Çalışma Bakanlığı'nın patronların hukuksuzluğuna göz yummalarının sonucudur.

Yalan! Bu süreci sendikalarla mutabakat içinde yürüteceğiz

Gerçek: Sendikaların tutumu nettir. Kıdem tazminatına dokunulması genel grev sebebidir. Hükümetin istediği, mutabakat sağlamak değil, Türk-İş başkanı Mustafa Kumlu gibi yandaşları ya da Hak-İş gibi kendi kontrolündeki sendikalar aracılığıyla işçilere diz çöktürmektir.

Sendikalı, sendikasız tüm işçiler kıdem tazminatı ile ilgili gelişmeleri takip etmeli ve elde kalan bu son hakka da sahip çıkmalıdır. İşyerlerimizde bir araya gelmeli, sendikalı işek sendikalarımıza baskı yapmalı ve kıdem tazminatını savunmak için sonu genel greve varacak bir mücadele için hazırlık yapmalıyız!

Susmak işten atılmaya şimdiden razı olmaktır! Susmak çocuklarımızın köle pazarlarında sürünmesini kabullenmektir! İşimizi aşımızı korumak için son mevziyi savunuyoruz. Haydi mücadeleye!

M. Kemal Coşkun

Kıdem tazminatı ve esneklik

Kapitalist sistemin işlemesi için en önemli süreçlerden birisi sermaye birikiminin sağlanmasıdır başka bir şey değildir. Yani ülkede üretilen artı değer toplunun küçük bir kısmının elinde toplanması gerekir ki yeni yatırımlar yapılabilir. Ne var ki bu birikim kendi kendine gerçekleşecek değildir, çünkü sermaye birikimi değeri yaratan emekçinin bu yarattığı değere el konulması ile artırılabilir ki, emekçiler de sisteme kuzu boyun eğmedikleri, zaman zaman bu el koymaya itirazda buldukları için sermaye birikiminin sağlanması çoğu zaman dışarıdan bir müdahaleyi, yani doğrudan doğruya devletin bir düzenlemesini ve böylece de emekçilerin gözünde meşru kılınmasını gerekli kılar. Böylece devlet diye bir örgütlenmenin neden var olduğu da gün gibi ortaya çıkar.

İşte AKP hükümetinin programları arasında açıklanan kıdem tazminatına ilişkin değişiklikler ile esnek çalışmanın yaygınlaştırılmasına ilişkin yapılması hedeflenen düzenlemeler tam da sermaye birikimi sürecinin sağlıklı işlemesi için işçi ve emekçilere karşı gerçekleştirilen bir saldırıdan başka bir şey değildir, üstelik de devlet tarafından, ama elbette ki sermaye sınıfının selameti için.

Hükümetin Ulusal İstihdam Stratejisi belgesinde yapmayı planladığı değişikliklere göre kıdem tazminatı yirmi yıla karşılık altı aylık maaş ödemesini öngörüyor. Aslında bunun çalışanlar açısından en açık anlamı, iş güvencesi hakkının işçinin elinden bütünüyle alınmasından başka bir şey değil. Çünkü böylesi bir durumda işverenlerin işçileri topluca işten çıkarması artık çok kolaylaşacak demektir. Böylece işveren işten çıkarma tehdidiyle istediği ücret düzeyini işçilere kabul ettirebilecektir ki bu, sermaye birikimini güvence altına almanın en önemli yollarından birisidir. Çünkü sermayenin artık tazminat ve prim ödeme kaygısı kalmayacaktır. Ayrıca sınırsız esneklik sağlayan bu sistemle maaş güvencesi de ortadan kalkacak demektir.

Bunun işçi ve emekçiler açısından pratikteki diğer anlamı, örgütlenmenin de önüne set çekmektir. Kıdem tazminatına ilişkin yapılacak değişikliklerin çalışanların hak kaybı olmadan uygulanabilmesi olanaklı değildir. İşverenin ihtiyaç duyduğu ucuz ve itiraz etmeden çalışan, örgütsüz işçi tipi oluşturulmak istenmektedir. Bu durum ise hem sendikal örgütlülüğü engeller hem de emeğin sermayeye olan bağımlılığını da artırır. Böylece çalışma ilişkileri de hem istihdam hem de ücret açısından daha kolayca esnekleştirilebilecektir.

Buna karşılık işçi ve emekçilerin ve onların örgütlerinin yapması gereken çok açık elbette. Nasıl ki sermaye sahipleri bir ortak bilinçle hareket edip kendi çıkarlarına olacak değişiklikleri çalışma yaşamında uygulamak istiyorsa, emek kesimi de ortak bir bilinçle hareket edip çalışma yaşamına ilişkin kendi sınıfsal çıkarlarının peşine düşmek zorundadır. Bugün sadece sendikalara değil, kendisine sol-sosyalist diyen bütün partilere düşen görev, bir "sivil anayasa" tiyatrosunun peşine düşüp ne olduğu belirsiz bir "demokrasi" söylemiyle oyalanmak değil, emekçileri kıdem tazminatının kaldırılması ve esnekleştirme türünden politikalara karşı örgütlenmektir. Eğer bu yapılamazsa işçi ve emekçiler kazanmış oldukları bir hakkı daha kaybedeceklerdir çünkü. Bırakın şimdi şu "sivil-demokratik anayasa" aldatmacalarını filan, havanın artık işçiden yana döndüğünü göstermenin şimdi tam zamanıdır.

Kıdem tazminatı tarihi bir mevzidir

Kıdem tazminatı her şeyden önce işçi için iş güvencesi, dolayısıyla da işçi sınıfı için sınıf mücadelesinde önemli bir emniyet supabıdır. Türkiye gibi yaygın bir işsizler ordusunun bulunduğu bir ülkede, iş güvencesi işçinin ekmeğinin sürekliliği bakımından muazzam önem taşır. İşsizliğin olduğu yerde işçiler sınıf mücadelesi verdiğinde patronların ilk refleksi işçiyi işten çıkartmak olduğundan, iş güvencesi sınıf mücadelesi için de belirleyici bir önem taşır. Tarihsel olarak 1960'larda ve 70'lerde ortaya çıkışı böyle olmuştur. Şimdi AKP hükümeti tarafından bir fon kurularak tasfiye edilmesi de bu nedenle olacaktır.

Kıdem tazminatı, Türkiye işçi sınıfının 1960'lı yıllarda başlayan ve DİSK'in 1967'de kuruluşundan sonra bir sıçrama gösteren mücadeleliliğinin bir sonucu olarak bu toprakların sınıf mücadelelerinde merkezi bir yer kazanmıştı. DİSK militanca mücadele yoluyla birçok işyerinde ve sektörde yüksek ücret artışları ve ilave haklar elde ediyordu. Ama iş güvencesinin zayıflığı, bu mücadelede büyük bir dezavantaj oluşturuyordu. Kapitalistler hem yüksek ücretli işçileri hem de sınıfın öncü unsurlarını işten çıkarıyorlardı.

DİSK bunun üzerine iş güvencesini pratikte kendisi sağlamaya girişti. Yasalarda zaten varolan kıdem tazminatını toplu sözleşmelerle arttırdı. 1475 sayılı İş Yasası her yıl için on beş gün kıdem tazminatı öngörmüşken, DİSK'in mücadelesiyle bunu birkaç ay ile sayılan miktarlara çıkarmaya başladı. Üstelik de brüt ve giydirilmiş ücret üzerinden.

Burjuvazi çok geçmeden karşı saldırıya geçti. 1975 yılında Demirel hükümeti bir

yasa çıkararak kıdem tazminatına bir tavan getirdi. Ama Anayasa Mahkemesi yasayı iptal etti. 12 Eylül askeri diktatörlüğü, burjuvazi adına işçi sınıfına yönelen saldırısında açılış kıdem tazminatı ile yaptı. Darbeden sadece bir ay sonra kabul edilen yasa ile Anayasa Mahkemesi tarafından iptal edilen tavan hükmü yeniden yasalastırıldı.

Burjuvazi buna rağmen kıdem tazminatına karşı şikâyetlerinden hiçbir zaman vazgeçmedi. Çünkü yasaların, mahkemelerin, polis ve jandarmanın ve en önemlisi hükümetin bütünüyle kapitalistlerin yanında tavır aldığı bir ülkede, "işten atma özgürlüğü"nin önündeki en büyük engel, ne kadar sınırlanırsa sınırlansın, kıdem yılları uzadıkça epeyce yüklü bir miktar tutan kıdem tazminatı yine de. 12 Eylül, Türkiye işçi sınıfının 1960-80 arası dönemdeki büyük mücadelelerinin en önemli kazanımlarından biri olan kıdem tazminatının kapitalist sınıf için zararını sınırlayabilmiş ama kaldıramamıştır.

İşte Tayyip Erdoğan ve hükümeti bugün kıdem tazminatını bir fona aktarmaya girişerek bu tamamlanmamış görevi yerine getirmeye çalışıyor. İşçi, kurulacak fondan eskisinden daha çok para alacak bile olsa, bu patronların işçi atmaktan bakımdan elini serbest bırakacağı için işçi sınıfı için son derecede olumsuz sonuçlar doğuracak bir şeydir.

Sonuç olarak, kıdem tazminatı, Türkiye sınıf mücadelelerinin tarihsel gelişmesi açısından ele alındığında ekonomik boyutundan çok siyasi boyutuyla önem taşır. Kimileri kıdem tazminatını "gecikmiş bir ücret" ya da "işçinin yıpranmışlığı"nın karşılığı olarak sunuyor. Oysa kıdem tazminatı iş güvencesi açısından bir mevzidir her şeyden önce. İş güvencesi sınıf mücadelesi açısından hayati önemdedir. Bütün sendikal örgütlerin, işçi sınıfına bağlı bütün siyasi örgütlerin, iş güvencesini gözlerini kırpmaksızın savunması gerekir.

Dilek Pir

Kıdem tazminatı muharebesine hazırlanırken

AKP'nin kendi deyişiyle "ustalık dönemi"nin ilk icraatı, belli ki iş güvencesi açısından işçi sınıfının pratikteki en önemli mevzii-ne göz dikmek, kıdem tazminatını kaldırmaya girişmek olacak. Bu hakkın kaybedilmesi, Türkiye burjuvazisinin on yıllardır süren bir hayalinin gerçekleşmesi, omzundan büyük bir yükün kalkması anlamına geliyor. Peki işçi sınıfının örgütleri olarak sendikalar, konfederasyonlar bu saldırıyı göğüslemeye, sadece göğüslemek de yetmez püskürtmeye hazır mı?

AKP'nin işçi bürosu gibi çalışan Hak-İş'i bir kenara bırakırsak, Türk-İş ve DİSK için de bunu söylemek mümkün değil. Hükümetin nabız yoklama ve ısındırma hamlelerinin ardından hızlı bir taruz sürecinin başlayacağı şimdiden belli olduğu halde, henüz her iki konfederasyon cephesinde de ciddi bir hazırlık başlamış değil. Daha da kötüsü, Türk-İş, örgütlü olduğu işyerlerindeki işçileri mücadelede çağırarak yerine yatıştırmaya çalışıyor. 15 Temmuz'da Türk-İş genel merkezinde düzenlenen basın toplantısında Mustafa Kumlu, işçilere "kıdem tazminatı kalkacak diye paniğe kapılmayın" diyerek bu hakkın gasp edilmesine izin vermeyeceklerini söyledi. İşçiler mücadeleye atılmadan, evlerinde otururken konfederasyon yöneticilerinin bugüne kadar savunabildikleri bir mevzi oldu da, biz bilmiyoruz herhalde. Kumlu'dan öğrenmek lazım!

Kumlu'nun hesabı farklı tabii. Kıdem tazminatı bugün öyle bir noktada ki, işçi sınıfının sınırlı bir kesiminin bile bu saldırının içeriğinin farkına varması, çıkış etkisi ile büyüme potansiyeli taşıyan, sendika bürokrasisinin dizginleyemeyeceği bir mücadelenin fitilini ateşleyebilir. Bu nedenle Türk-İş yönetimi başından itibaren mümkün olduğu kadar kendi kontrolünden çıkmayacak biçimde süreci yönetme, yasak savma şeklindeki eylemlerle geçiştirme eğiliminde olacağının sinyallerini veriyor.

DİSK ise özellikle tarihsel olarak kıdem tazminatı mücadelesinin merkezinde yer alan bir konfederasyon olarak o dönemin hakkını veren bir noktada değil. Kıdem tazminatının, bugün özellikle kriz dönemlerinde toplu işten çıkarmaları ciddi bir maliyet haline getirerek fiilen işçilere iş güvencesi sağladığı gerçeğini görmezden geliyor. Meseleyi "anti-demokratik çalışma yasaları"na karşı olma gibi sınıfsal temelden yoksun bir bakış açısıyla değerlendiremiyor.

Hükümetin sendika istatistiklerini açıklama kozu, en çok 70'li yıllara oranla gücü kat be kat zayıflamış olan DİSK'i etkileyecektir. İstatistiklerin açıklanması, işkolu barajı üzerinden sadece yetkinin kaybedilmesi değil, sendikaların tepesine çöreklenen

bürokrasi açısından elde ettikleri avantajları da kaybetmesi anlamına gelecektir. Türk-İş'e bağlı birçok sendikanın da benzer bir duruma düşmesi söz konusu olabilir. Dolayısıyla hükümetin kıdem tazminatına direnenlere karşı bu kozu oynama ihtimali var.

Buraya kadar çizdiğimiz tablo karamsar görünse de aslında değil. Çünkü işçi sınıfı saflarında işyerlerinden başlayarak sınırlı da olsa bir hareketlilik var. Bir dizi işkolunda, çeşitli yerlerde direnişler devam ediyor. İşçiler sendikal haklarına sahip çıkmak için mücadele ediyor. Bazı sendikalar, konfederasyonlarını önümüzdeki dönemde daha fazla zorlayacaklarını, konfederasyon ayrımı gözetmeksizin işçi sınıfının dayanışması ve birlikte mücadelesi için çalışacaklarını gösteren adımlar atıyorlar. Bu adımların yarıda kalmaması için, mücadele çağrısı yapan sendikaların bir an bile kaybetmeden işyerlerinden başlayarak bu mücadeleyi örmeye girişmesi ve tüm güçlerini seferber etmesi gerekir. Konfederasyon yönetimlerini köşeye sıkıştırmak, geri adım atılmasının önüne geçmek ancak o zaman mümkün olacaktır.

DİSK, konuyla ilgili olarak Türk-İş ile aynı gün gerçekleştirdiği basın toplantısında "İşçi sınıfının bugüne kadar uğrunda bedeller ödeyerek kazandığı hakların elinden alınmasına asla göz yummayacağız. Bu uğurda mücadele etmeyenleri de tarih önünde sorumluluklarıyla baş başa bırakacağız." şeklinde açıklama yapmıştı. DİSK'e bağlı işçiler bu sözlerin takipçisi olmalı, DİSK yönetiminin mücadeleden geri durduğu bir an bile olsa onları sadece tarih önünde sorumluluklarıyla baş başa bırakmamalı, hesabını sormalıdır. Türk-İş'teki işçilere ise TEKEL mücadelesinin dersleri yeter.

Ve gelelim KESK'e. Bugün kıdem tazminatı saldırısının kamu emekçileri üzerinde bir etkisi olmayabilir. Ama bu mevzi kaybedilirse, bütün işçi sınıfı kaybetmiş olacak. Yarın sıra kamu emekçilerinin iş güvencesine gelecek. KESK üyesi emekçilerin özellikle polis barikatlarının önünde sıklıkla attıkları bir slogan vardır: "Biz çocuklarımıza onurlu bir gelecek bırakacağız, ya siz?" Bugün KESK, kıdem tazminatı saldırısına karşı mücadelede var gücüyle yer almazsa, yarının işçilerinin tümüyle güvencesiz çalışması sorumluluğunun yükünü omuzlarında taşıyor.

O halde gün, kamu emekçisiyle özel sektör işçisiyle, ev kadınıyla emeklisiyle, genciyle yaşlısıyla, kadınıyla erkeğiyle bütün işçi sınıfının seferberlik gündür. Yeni kazanımlar elde etmek için son mevzi savunmak, örgütlülüğü arttırmaktan başka seçeneğimiz yok!

KESK kongresi:

Çelişkiler yumağı

Bir dönem boyunca KESK'i yönetecek olan siyasi iradenin sınıf mücadelesinin çıkarlarından önce gelen başka motivasyonlarla hareket edeceği görülmektedir. KESK anayasaya emekten yana bir şeyler yazdırmak ama daha önemlisi sınıf saldırısının cisimleşeceği bir dizi anayasal girişimi engellemek istiyorsa hattını anayasa tartışmalarında değil sokakta ve işyerlerinde çizmesi gerekiyor.

KESK kongresi 1-3 Temmuz tarihleri arasında gerçekleştirildi. KESK kongresi konfederasyonun en büyük sendikaları olan Eğitim-Sen ve SES'te gerçekleşen DEMEP (Demokratik Emek Platformu/BDP) ve DSD (Devrimci Sendikal Dayanışma/ÖDP) ittifakının damgasını taşıdı. Delege çoğunluğuna sahip olan bu ittifak, yine tüm kongreyi belirleyen bir tutum sergiledi.

Eğitim-Sen kongresinde olduğu gibi, KESK kongresinde de örgütte daha önce tartışılmaya açılmamış olan tüzük değişikliklerini kongreye dayatan ittifak, maddeleri bir bir geçirmeyi başardı. İttifakın sözcülerine göre bu değişiklikler KESK'in yeniden yapılandırılmasına ve daha katılımcı bir yönetim anlayışının oluşturulmasına yönelik. Bu temelde KESK Yürütme Kurulu'nun tabi olacağı bir karar alma organı olarak bir KESK meclisi oluşturuldu. İttifak bu meclis için seçilecek 50 aday için 45 kişilik bir liste oluşturdu ve delege gücüyle bunları da seçti. Böylece sendikaların bileşenlerinden ve aktif unsurlarından ziyade sadece ittifakın adaylarının katılımını önemseydiğini kanıtlamış oldu. Dolayısıyla tüzük değişikliklerinin getirdiği iyi olan ne varsa, getiriliş yönteminin sendikaların işleyiş ilkelerinde açtığı yara ve uygulamada sergilenen tutumla şimdiden geriye girmiş durumdadır.

Tüm kongre adeta bir çelişkiler yumağı olarak karşımıza çıkmaktadır. Kadın kotasından pozitif ayrımcılığa kadar kadın mücadelesini dilinden düşürmeyen DEMEP ve DSD'nin

SINIF İÇİN SENDİKA

ciddi bir ilkesizlik görüyoruz. Daha ötesini ise Çatı Partisi'nde beraber yürüyecekler düşünceli. Nihayet yönetime ağırlığını veren CHP-ÖDP-BDP ittifakı AKP hükümetine karşı mücadele ederken KESK'in Batıcılık sermayeden bağımsız bir mücadele yürütmesini engelleyecektir.

Sonuç olarak daha önce de Gerçek sayfalarında ifade ettiğimiz gibi bir dönem boyunca KESK'i yönetecek olan siyasi iradenin sınıf mücadelesinin çıkarlarından önce gelen başka motivasyonlarla hareket edeceği görülmektedir. Bunların başında KESK'i anayasa tartışmalarında bir platform olarak kullanmak geliyor. KESK'in sınıf mücadelesini geliştirmeye odaklanmak yerine sivil ve demokratik bir anayasa için demeciler veren bir merkez haline getirilmesi son derece yanlış olacaktır. AKP şimdiden sivil toplum örgütleri ve sendikaların fikirlerini alarak anayasa sürecini işleteceğini açıklamıştır. KESK anayasa tartışmalarında ağırlık oluşturmayı planlarken Memur-Sen ve Kamu-Sen'i de hesaba katmalıdır. Artık bu gerici konfederasyonlar KESK'ten büyüktür ve AKP'nin görüşleri alırken en büyük konfederasyonun görüşlerine daha çok önem vermesi burjuva normlarına göre gayet uygundur. KESK anayasaya emekten yana bir şeyler yazdırmak ama daha önemlisi sınıf saldırısının cisimleşeceği bir dizi anayasal girişimi engellemek istiyorsa hattını anayasa tartışmalarında değil sokakta ve işyerlerinde çizmesi gerekiyor.

Ekonomik depresyon bütün haşmetiyle geri geliyor!

Dünya ekonomisi 2008'deki durumundan da beter bir durgunluğa doğru yuvarlanıyor. Kamu borçluluğunun yarattığı gerilimler ABD ve avro bölgesinde çok ağır sonuçlar doğurmaya gebe. Gelişmiş kapitalist ülkelerde ekonomik daralma kapıda. Yükselen piyasalar diye anılan Çin, Hindistan, Brezilya gibi ülkelerde, aynen Türkiye'de olduğu gibi, çelişkiler üst üste yığılıyor, büyüme yavaşlıyor. Üstelik bu sefer krizle mücadelenin aracı da kalmadı. Geçen defa, yani 2008-2009'da devletlerin yaptığı muazzam harcamalar ve finans sektörünü kurtarma önlemleri kapitalizmin uçurumdan aşağı yuvarlanmasını engellemiştir. Bu sefer kriz devletlerin kendilerinin borçluluğu temelinde geliyor. Yani devlet artık bir çözüm değil sorun parçası.

Düzen yanlısı yorumcuların "küresel finans krizi" olarak andığı dünya çapındaki büyük ekonomik kriz, 2008 yılının Eylül ayında ABD'de yatırım bankası Lehman Brothers iflas edince patlak vermiş ve hızla bütün dünyaya yayılmıştı. Sadece bankalar değil, borsa, türev piyasaları, sigorta, konut kredisinde uzmanlaşmış kurumlar, hepsi birden aniden çöküntünün eşğine gelmişti. Krize verilen ad yanlıştı, çünkü iş finansla sınırlı değildi. Dünya ekonomisi bir bütün olarak küçülmeye başladı. Yatırımlar dehşet verici düzeyde geriledi. Her ülkede işsizlik onyıllardır görülmemiş düzeyde sıçradı. Dünya kapitalizmi tam anlamıyla uçurumun kenarına gelmişti.

Düzen yanlısı ekonomistler krizin kısa süreceğini, bunun zaman zaman görülen türden bir "düzeltme" olduğunu söylüyorlardı. Biz Marksistler ise bunun kapitalizmin tarihinde görülen en büyük depresyonlardan biri olduğunu ileri sürüyorduk. Bazı iniş çıkışlar olsa da, çok uzun yıllar boyu insanlığı işsizlikle, açlıkla, büyük çatışmalarla, devrim ile karşı devrim arasında bir boy ölçüşme ile karşı karşıya bırakacak bir döneme girmişti.

Başlangıçta düzenin ekonomistleri haklı gibi göründü. Dünya kapitalizmini uçurumun kenarından kurtaran, burjuvazinin onyıllardır yerden yere vurduğu devlet müdahalesi oldu. Batmakta olan bankalar kamulaştırıldı; kamulaştırılmayanlar devlet parasıyla kurtarıldı. Tüketimin artması için vergi indirimleri yapıldı. Kamu harcamaları artırılarak talep pompalandı. Bu, tarihin gördüğü en büyük kurtarma ve canlandırma operasyonuydu. Bunun sonucunda 2009 ortalarından itibaren ürkek bir toparlanma başladı.

İflas sırası kamuda

Ama bu dev kamu harcamaları, bu sefer de devletlerin muazzam bir borç yükü altına girmeleri anlamına geliyordu. Tek

bir örnek: ABD'nin 2008'de 10 trilyon dolar olan kamu borcu 2011'e gelindiğinde 14 trilyon dolara yükselmişti. Üstelik bu rakam yalnızca federal devletin borçlarını kapsıyor. Eyaletlerin bazıları borçları dolayısıyla iflasın eşğinde. Aynen Avrupa'da avro bölgesinin güney kuşağını oluşturan ülkeler gibi. Bilindiği gibi, başta Yunanistan, ardından İrlanda ve Portekiz, onlardan sonra da İspanya ve İtalya gibi güney ülkelerinin borçlarını ödeyip ödeyemeyeceği belli olmadığı için bir ortak para olarak avronun geleceği dahi tehlikeye düşmüş durumda.

Bütün bunlardan dolayı dünya ekonomisindeki ürkek toparlanma yerini yavaş yavaş bir durgunluğa bırakmaya başladı bile. Yine tek bir örnek: dünyanın en büyük ekonomisi olan ABD ekonomisi, 2011'in ilk yarısında sadece yüzde 0,8 büyüdü. Ama daha da büyük bir tehlike var: borç içinde kıvranan Avrupa ekonomilerinden birinin bile iflası halinde bütün sistem durma noktasına gelebilir. Bütün dünya korku içinde. Borsalar sürekli geri geliyor. New York Borsası 4 Ağustos'u yüzde 4'ten fazla kayıpla kapattı. Bu düşüş oranı 2008'den beri görülmemiş bir şey!

Bu sefer çok daha ağır olacak

2008-2009'da krizin etkisini kamu harcamalarının ve banka kurtarma operasyonlarının hafiflettiğini belirtmiştik. Oysa bu sefer kamu yeni daralma dönemine kendisi yara bere içinde giriyor. Devletlerin kesenin ağzını açarak ekonomiyi canlandırma çabası bu sefer neredeyse olanaksız. Tabii karşılıksız para basma alternatifi var, ama bunun bedeli de hiperenflasyon, yani fiyatların başını alıp gitmesi olur. Dolayısıyla, 2010 toparlanmasından sonra gelecek olan bu ikinci dalga ilkinden de ağır olacak.

Bunun bir nedeni daha var. 2008-2009'da kriz Çin, Hindistan, Brezilya gibi

son dönemde çok parlak bir gelişme gösteren ekonomileri sınırlı derecede vurmuştu. Oysa şimdi bu ekonomiler de nefeslerini yitirmeye başladı. Hepsinde hem enflasyon baskısı, hem de büyümede yavaşlama hissediliyor.

Teğet

Türkiye'de iktidar ve yalakaları bir süredir büyümenin hızlanması, işsizliğin gerilemesi ve benzeri olumlu göstergelerle böbürlenip duruyorlar. Yunanistan'ın kriz içinde kıvrılıyor olmasından özel bir zevk duyup, "Avrupa Birliği çöküntü içinde, biz parlak bir gelişme yaşıyoruz" diyorlar. Söylediklerini kulakları duysa, felaketin kapının eşğinde olduğunu anlardılar. Türkiye'nin dış ticaretinin yarısı AB ile, yabancı sermayenin ezici bölümü AB'den geliyor, banka sistemi AB bankalarıyla ortak, turistlerin çok önemli bölümü AB'den geliyor, AB ülkelerinde milyonlarca Türkiye kökenli işçi çalışıyor. Orada kriz, Türkiye'de günlük güneşlik hava olur mu? Kriz yakında buraya da geliyor.

Bunu düzenin sözcüleri de fark ediyor. Ama Tayyip Erdoğan krizin bu sefer teğet bile geçmeyeceğini söyleyerek halkla alay eder gibi konuşuyor. Bu sefer kriz çok daha ağır gelecek dedik. Ekonomi yüzde 5'ten de fazla daralınca, işsizlik geçen defa ulaştığı yüzde 16'yı da geçince halk ona gününü gösterir.

Kriz hiçbir zaman salt ekonomik bir sorun değildir. Tunus'tan ve Kahire'den sonra, Atina ve Madrid de bunu bize öğretti. Krizin bedelini kimin ödeyeceğini fabrikalarda, işyerlerinde, sokaklarda verilecek mücadele belirler. Türkiye işçi sınıfı, bu mücadeleye hazırlanmalıdır. Çünkü söz konusu olan işimizdir, sofradaki ekmeğimizdir, çocuklarımızın geleceğidir.

5 Ağustos 2011

Devrimci Turizm İşçileri Sendikası kuruldu

Turizm deyince herkesin aklına tatil, deniz, plajlar, geziler gelir. Ancak dünyanın dört bir yanındaki milyonlarca turizm işletmesini var eden, bunların kârına kâr katan sayısız işçi ve emekçi için bu kelime; en az 12 saatlik çalışma sürelerini, ödenmeyen mesailerini, yatmayan sosyal güvenlik primlerini, mevsimlik işsizliği çağırıştırıyor.

İşin elbette psikolojik boyutu da var. Birilerinin eğlendiği, dinlendiği bir mekânda, siz canınız çıkana kadar çalışıyor, bunun karşılığını ise hiçbir zaman alamıyorsunuz. Turizm işkolu, bir yandan en kötü çalışma koşullarını, diğer yandan ise en düşük düzeyde örgütlülüğü barındıran bir işkolu. Bunca sorunun varlığına karşılık, mücadele ve örgütlülük anlamında bu sektörde neredeyse yaprak kımıldamıyor.

Turizm işkolunda öne çıkan iki sendikadan Türk-İş'e bağlı TOLEYİS ve DİSK'e bağlı OLEYİS, uzun bir dönem örgütlenmelerini birkaç otelin dışına çıkaramadılar. Daha çok öğretmenevleri gibi korunaklı alanlarda gerçekleştirilen örgütlenmenin zayıflığı, turizm işçilerinin bü-

tünlüklü bir örgütlü mücadelesine olanak tanımadı. Bunda hiç kuşkusuz en önemli sorumluluk bu sendikaların başına çöreklenmiş sendika bürokratlarındır. Örneğin, OLEYİS bürokratlarının kongre öncesinde dengeleri bozacak delegelerin çıkmaması için en azından bir oteldeki örgütlenmeye kasten ilgilenmediklerine biz devrimci Marksistler doğrudan şahit olmuştuk.

Turizmdeki sendikal örgütlenmede, geçtiğimiz yıllarda şaşırtıcı bir hamleyle tanık olundu. DİSK'e bağlı OLEYİS, sendika bürokrasisinin türlü dalavereleri sonucunda Hak-İş'e geçti. Bunun üzerine DİSK bünyesinde başlayan çalışmalar, geçtiğimiz aylarda meyvesini verdi ve Devrimci Turizm İşçileri Sendikası (Dev. Turizm-İş) kuruldu.

Ağustos ayında ilk genel kurulunu yapması planlanan bu yeni sendikanın, turizm işçilerinin örgütlenmesi ve mücadeleye atılması noktasında önemli bir araç olması şart. Özellikle önümüzdeki süreçte krizin kapıya yeniden dayanması durumunda, sektörde zaten kötü olan çalışma koşullarının daha da kötüleşeceği

düşünülebilir. Bu koşullarda Dev. Turizm-İş, turizm işçileri için ciddi bir odak haline getirilmelidir. Dev. Turizm-İş'in görevi, zaman kaybetmeden örgütlenmek, tabanda ciddi ve disiplinli bir çalışma yürüterek patronların karşısına dikilmektir.

Sendikanın inşası sürecinde, OLEYİS ve TOLEYİS örneklerinden dersler çıkarılmalı, özellikle sendikal bürokrasinin oluşmaması için önlemler alınmalı, turizm işçilerinin mekansal ve iş tanımları üzerinden meydana gelen ayrımlarını kapsayacak bir örgütlenme yapılmalı, özellikle Akdeniz ve Ege'de Kürt işçilere karşı oluşan şovenist tepkileri ortadan kaldıracak, işçi sınıfının çıkarlarının bir olduğunu vurgulayacak bir çalışma yapılmalıdır. Tüm bunları yaparken sendikanın, AKP'siyle, CHP'siyle, MHP'siyle ve diğer tüm unsurlarıyla burjuva odaklarının sendikayı kendi yanlarına yedekleme girişimlerine karşı dikkatli olması gerekiyor. DİSK'in içerisinde AKP'ye karşı CHP'yi ehven gören anlayış Dev. Turizm-İş'e de bulaşırsa, sendika işçi sınıfının bir mücadele örgütü olmaktan çıkar, burjuvazinin payandası olur.

Sungur Savran

Depresyon bulaşıcı hastalıktır!

Geçtiğimiz Mayıs ayında İstanbul Üniversitesi bünyesinde "ekonomi politik" alanında bir uluslararası konferans düzenlendi. Türkiyeli düzenleyicilerin çabasına saygımızı belirtelim. Ama konferansta feci bir hakikat çıktı ortaya. En azından Avrupa'da, Marksist iktisat bitmiş, Marksist iktisatçıların çoğunluğu Keynesçi olmuştu. Ama kendileri bunun farkında değildiler.

Bu "Marksist iktisatçılar" konferansta kendi aralarında "son krizi ne güzel bildik, değil mi?" oyunu oynadılar. Onlara göre, bu son krizi öngörebilmek bakımından burjuva iktisadından daha iyi bir konumda idiler. Şimdi de hepsi bir kriz yaşamakta olduğumuz saptamasında buluşmuşlardı. Ne kadar mutlu olmalıydık!

O konferans sırasında, kendisi de Marksist olan genç bir akademisyen arkadaşım bana konferansı nasıl bulduğunu sordu. Şöyle cevap verdim: "Eğer bu bir Marksist konferans ise, ben kendimi yersiz yurtsuz hissediyorum."

2008 yılında ABD'den dünyaya yayılan kriz 2009'un ikinci yarısında ve 2010'un büyük bölümünde soluklandıktan sonra, yeniden faaliyete geçen bir yanardağ gibi lavlarını tekrar dünyanın üzerine boşaltmaya başladı. Burjuva iktisatçıların çoğunluğu, 2008'de kriz başlayınca önce kendilerini fazlasıyla mahcup eden bir teşhis yapacaklardı: "geçici bir piyasa düzeltmesi". Biz bazı Marksistler, daha ilk günden bunun kapitalizmin tarihinde ancak seyrek olarak görülen türden bir Büyük Depresyon (bazen kullanılan eski terimle bir "buhran") olduğunu ileri sürdük. Bir süre sonra, şimdilerde artık tecavüz girişimi davası dolayısıyla istifa etmiş olan, ama o zaman İMF'nin başında olan Dominique Strauss-Kahn, "Büyük Depresyon" demeden olan bitenin ciddiyetine işaret etmek için "Büyük Resesyon" dedi. Bu tuttu.

Sonra, devletlerin (neoliberal dönemin bütün söylemiyle taban tabana zıt biçimde) kurtarma operasyonlarına ve canlandırma politikalarına başvurmaları sayesinde, 2009-2010 toparlanması yaşandı. Ama daha 2010 Mayıs'ında Yunanistan'ın iflasın eşğine gelmesiyle, özel finans krizinin kamu maliyesi krizi haline geldiği ortaya çıktı. Bugün dünyanın en büyük ekonomisi ABD'nin notu düşürülüyor. İspanya ve İtalya gibi, iflas ederlerse bütün dünyayı peşlerinde sürükleyecek ülkeler Yunanistan, Portekiz ve İrlanda benzeri sarsıntılar içine düşüyor. Japonya yirmi yıllık depresyonunun keyfini sürüyor.

Krizin kendisi burjuva iktisadının ilk yenilgisi olmuştur. Kriz patlak verince, "geçici bir piyasa düzeltmesi" dediler, ikinci defa bozguna uğradılar. Şimdi "Büyük Resesyon" da, müellifinin ardından tarihin çöplüğüne gidecek gibi görünüyor.

Ya Marksistler? O konferansta tek bir defa depresyon sözcüğünü duymadık. Oysa Büyük Depresyonlar, kapitalizmin tarihe hesap vermesidir. Hırçınlaşması ama aynı zamanda kırılma aşamasıdır. En gelişmiş ülkede bile insanları aç açığa bırakmak, faşizmi kışkırtmak, dünya savaşları çıkartmak zorunda kaldığı dönemlerdir. İşte bu yüzden de işçi sınıfının ve büyük halk kitlelerinin devrimci patlamalarla kapitalizmi devirmeye yöneldiği dönemlerdir. Siz bütün bunların farkında bile olmayacaksınız, sonra da "krizi önceden bildik" diye çocuklar gibi sevineceksiniz. Marksizm bir spor toto oyunu mu? At yarışı bahisleri tekniği mi? Marksizm öngörü yapıyorsa işçiler ve ezilenler yeni bir dünyayı kazanabilmek için hazırlanabilsin diyedir. Sözde Marksistlerimiz ise Büyük Depresyon başladıktan sonra bile ne yaşamakta olduğumuzu anlayamamışlar. Öncesinde bilseniz ne olur, bilmeseniz ne olur?

Son sözümüz de dünyanın nereye gittiğini anlamakta ısrar eden Tayyip Erdoğan'a ve fikir arkadaşlarına. "Yunanistan'da kriz, biz ise büyümekteyiz" edebiyatını yapanlar, komşumuzda ne yaşandığını anlamıyorlar. 2011 Yunanistan'ı 2001 Türkiye'si değildir. Çünkü bu sefer kriz ulusal bir kriz değildir. Yunan krizi bir Büyük Depresyon'un yerel bir ifadesi, tekil ülkedeki tezahürüdür. Büyük Depresyon bir hastalık gibidir, Hem de bulaşıcı bir hastalık! Domuz gribi pandemi halini almadı. Esas pandemi şimdi geliyor.

TÜMTİS Genel Sekreteri Gürel Yılmaz ile görüşme

TÜMTİS (Türkiye Motorlu Taşıt İşçileri Sendikası), son dönemde çok sert ve uzun soluklu bir mücadeleden sonra, uluslararası taşımacılık devi UPS'de 1500 dolayında işçiyi sendikaya kazanmayı başardı. İşkolunun uluslararası federasyonu ITF (International Transport Workers Federation-Uluslararası Taşımacılık İşçileri Federasyonu) özel bir kampanya düzenleyerek, belirli dayanışma günlerinde çok sayıda ülkede işkolu sendikalarının kitlesel eylemler yapmasını sağlayarak UPS'nin köşeye sıkıştırılmasında önemli bir dayanışma görevi gördü. Sendikacılığı ağırlayarak vahşiyet yapanların, daha doğrusu yapmayanların çoğunlukta olduğu bu dönemde bu büyük başarısı dolayısıyla TÜMTİS sendikasının 2007'den bu yana başta olan yönetiminde Genel Sekreter olarak görev yapmakta olan Gürel Yılmaz ile görüştük.

Gerçek: Öncelikle görüşmeyi kabul ettiğiniz için teşekkürler. Sizden ilk ricamız son zamanlarda adını daha sık duyduğumuz TÜMTİS'in etkinliklerinden kısaca bahsetmeniz ve bu aktiflik ile başarının ardındaki süreci yorumlamamız.

Gürel Yılmaz: Ben teşekkür ediyorum. Sendikamız 2007 yılından sonra sınıf hareketi içinde çok daha etkin yer almaya başladı ve bu tarihten sonra birçok bölgede, birçok işyerinde farklı direnişler gerçekleştirdi. Mersin Limanı'nda aylar süren direniş sonucunda üyelerimiz adına toplu sözleşme yapma başarısı gösterdik. Yine bir buçuk yıl önce UPS'de başlattığımız örgütlenme mücadelesini, işten çıkartmalar, dokuz ay süren direniş, sendikamızın doğru önderliği, üyelerimizin kararlı tutumu, emek ve demokrasi güçlerinin dayanışması, uluslararası dayanışmanın katkısı sonucunda kazandık ve toplu sözleşme yapma aşamasına geldik. Bu aslında bize şunu gösteriyor: Sendika iç sorunlarından arındığında, ortak bir hedefe birlikte yönelmeye başladığında başarı hemen arkasından geliyor. Biz bütün şubelerimizle birleştik, bütün üyelerimizle birleştik, katkı sunmak isteyen üyelerimizin yöneticilerimizin katkılarını en üst seviyeye çıkardık ve bunun sonucunda sınıf hareketi içerisinde, sınıf mücadelesinde daha ileri bir noktada yer almaya başladık.

G:Uluslararası dayanışmadan bahsettiniz. Uluslararası sendikal mücadelenin ve dayanışmanın önemi konusunda neler düşünüyorsunuz? Bu konuda ne gibi adımlar attınız?

G.Y.: Hepimizin tespit ettiği bir gerçek var: Sermaye küreselleşmiş... Aynı şirketin dünyanın çok farklı yerinde işletmeleri ile hizmetleri var ve ülkelerdeki ortaklıklarıyla, o ülkelerin küçük işletmelerini neredeyse ortadan kaldırmış. Özellikle bizim sektörümüzde kara taşımacılığı işkolunda UPS gibi dünya taşıma devleri son birkaç yıl içinde Türkiye piyasasına girdiler ve muhtemelen

pazar payının neredeyse yarısına hakim olurlar hale geldiler. Tabii ki bizim örgütlü olduğumuz alanlar daha küçük taşıma gruplarıydı ve onların pazar payı gittikçe azaldı. Bu şunu gösteriyor: Uluslararası tekellerde örgütlenemediğiniz sürece bu sektörde ve diğer sektörlerde sendikal örgütlülük gittikçe zayıflayacak, daralacak ve etki gücünü yitirecek.

Tabii uluslararası tekellerde örgütlenmenin en önemli koşullarından biri o tekelin başka ülkelerde çalışanlarının sendikalı olup olmamasıdır. Bu çok önemli bir sürecin başlamasına katkı koyabilir. Biz UPS'de örgütlenmeyi hedeflediğimizde uluslararası üst örgütümüz ITF ile bunu paylaştık. ITF, 154 ülkeden 751 sendikayı temsil ediyor. Kendi üyeleri içerisinde UPS'de örgütlü olan sendikalarla bu süreci paylaştık ve giderek UPS örgütlenmesi sadece sendikamızın sürdürdüğü bir örgütlenme çalışması değil, ITF'nin koordine ettiği, örgütlü olunan ülkelerde ve olmayan ülkelerde de bu işkolundaki sendikaların destek ve dayanışmasıyla büyümeye başlayan çalışma oldu. Sonuç alabilmemizin en önemli nedenlerinden biri budur. Nasıl ki sermaye küreselleşmiş, şirketler dünyanın birçok ülkesinde faaliyet sürdürür hale gelmişlerse, emek hareketinin de sendikaların da bu ilişkiyi kurmaları, üst federasyonları aracılığı ile bunu daha etkin hale getirmeleri, günümüz sınıf hareketi açısından olmazsa olmaz bir koşul olarak kendisini hissettirmektedir. Biz de bunu gördük ve ITF ile de 2007'den sonra çok daha yakın işler yürütmeye başladık.

Sendikamızın 2007'ye kadarki ilişkisi sadece onların gönderdiği yazılar ve bizim gönderdiğimiz yazılarla sınırlıydı. Ama özellikle bizim Ankara tutuklamalarıyla birlikte kurduğumuz ilişki ITF heyetinin sendikamızla tanışması, buraya gelerek sendikamızla görüşmesi, dava sürecini takip etmeleri ve daha sonraları Unilever'de, Mersin'de, UPS'de direniş çadırlarına giderek az çok sendikamızın

tutumunu daha yakından görmeleri, sendikamızla daha yakın ilişkiler kurmalarını sağladı ve belki ITF tarihinde de ilktir, 1 Eylül ve 15 Eylül tarihlerinde bütün üye sendikalarını Türkiye'de mücadele eden UPS işçileri ve sendikamızla dayanışmak için sokağa çıktılar. Yani bir dayanışma mektubundan, kınama telgrafından yola çıkarak dayanışma anlayışını bırakıp, sokaktan dayanışmada bulunan bir refleks göstermeye başladı. Bu tabii sendikamızın talepleri üzerinden gerçekleşen bir durumdur. Sonuç itibarıyla uluslararası dayanışma emekçilerin mücadelesinin başarıya ulaşması için artık kesinlikle uygulanması gereken bir süreç diye düşünüyoruz.

G:Uluslararası mücadeleden tekrar ülkemize dönecek olursak, özel olarak TÜMTİS'i, genel olarak ülkemiz sendikal mücadelesini hangi gelişmeler bekliyor, mevcut süreci ve yakın geleceği nasıl değerlendiriyorsunuz?

G.Y.: Gündemin en sıcak, emekçileri en çok ilgilendiren tartışma konularının başında hükümetin kıdem tazminatı ile ilgili yapacağı düzenlemeler geliyor. Türk-İş'in genel kurul kararı var bu konuda. "Kıdem tazminatına dokunmak genel grev sebebidir." şeklinde... Tabii üzülerek söylüyorum ki Türk-İş işçi sınıfı dinamiklerinin enerjisini yeterince açığa çıkaramamış ve o dinamiklerin tepkiye dönüşebilmesi konusunda doğru önderlik yapmamıştır. Nedenleri çoktur: Hükümetle ilişkiler, bürokrasi ile ilişkiler, Türk-İş'in sendikal anlayışı, tüm bunlar aslında Türk-İş'in çizgisinin somut ifadeleridir.

Biz Türk-İş'e bağlı on sendika bu durumu görerek Türk-İş'e bir alternatif olarak değil, Türk-İş'i daha etkin bir mücadele örgütü haline dönüştürebilmek için bir araya geldik. Ama Türk-İş yapmıyorsa sadece suçu Türk-İş'e atıp kenara çekilen bir anlayışla değil, eğer bir saldırı varsa, bu saldırının püskürtülmesi ile ilgili önerilerimizi başta Türk-İş Başkanlar Kurulu olmak üzere, oralarda mücadele kararlarının alınması çabası içinde olacağız. Ama oralarda bunlar karara dönüşmezse, "Türk-İş karar almıyor, ne yapalım?" diyen bir anlayışı terk ediyoruz artık. Mücadele etmek isteyen bütün demokrasi güçleriyle, farklı konfederasyonlara üye sendikalarla, onların üyeleriyle, sendikası işçilerle birlikte mücadeleyi örgütleyen bir anlayışla hareket edeceğiz. Yine önümüzdeki günlerde farklı bölgelerde bu on sendikamızın hangi amaçlarla bir araya geldiğinin anlatılacağı ortak temsilciler toplantıları gerçekleştirilecek.

Artık işçi sınıfının yerinden sarsılması gerekiyor. Örneğin mecliste bir yasa çıkararak istatistiklerin açıklanmasını altı ay daha ertelidiler. Ola ki ertelenmeseydi, sanırım üç beş sendika iş kolu barajını aşan bir pozisyonda kalacaktı. Çünkü SSK güncellemeleriyle artık iş kolu barajını değerlendiriyorlar, istatistikleri ona göre açıklıyorlar. Altı ay çok kısa bir süre, altı ay sonra eğer bu mevcut yasa, sendikalar kanunu devam ederse ondan sonra

da uzatma olanakları çok fazla görünmüyor, yeni yasa çıkarmazlarsa.

Baraj, hem işyeri hem işkolu barajı, işçilerin örgütlenmesinin önündeki en önemli engellerden biridir. Tek engel değildir tabii ki ama önemli engellerden biridir. Biz sendika olarak barajın kaldırılmasından yanayız. Hem işyeri hem işkolu barajının kaldırılmasından yanayız. Yani biz, sendikalı olmak isteyen işçinin önüne sayıyla engel konulmaması gerektiğini savunuyoruz. Bu ILO normlarına göre de böyle olmalıdır. Biz TÜMTİS olarak gerçekten bunun tartışıldığı bütün platformlarda sesimiz gücümüz yettiğince bunu savunmaya, sahiplenmeye ve bu platformların kararı haline dönüşmesi için çaba harcamaya devam edeceğiz.

"Asgari ücret en büyük sözleşmedir. Milyonlarca çalışanı ilgilendiren, hatta sendikalı işçileri de ilgilendiren bir belirlemedir asgari ücret. Asgari ücret belirlenirken, bunun asgari insanca yaşayacak bir ücrete yükseltmesini sağlamak için bir kampanya örgütlenebilir. Bunun etrafında bütün emekçiler birleştirilebilir."

Dileğimiz sınıf hareketinin konfederasyon ayrımı gözetmeden, saldırılara karşı birlikte tutum alabilmesi ve sadece işçi sınıfına emekçilere yönelmiş saldırılara karşı savunma pozisyonundan çıkıp yeni taleplerde bulunan, yeni hedefler koyan, yani örneğin yıl sonunda asgari ücret yeniden belirlenecek. Asgari ücret en büyük sözleşmedir. Milyonlarca çalışanı ilgilendiren, hatta sendikalı işçileri de ilgilendiren bir belirlemedir asgari ücret. Asgari ücret belirlenirken, bunun asgari insanca yaşayacak bir ücrete yükseltmesini sağlamak için bir kampanya örgütlenebilir. Bunun etrafında bütün emekçiler birleştirilebilir. Bu bir savunma mekanizması da değildir. Bu mevcut durum üzerinden yeni bir talepte bulunmaktır ve sınıf hareketinin mevcudu savunmak yerine yeni talepler bulmayı önüne hedef koymadığı sürece de mevcudu savunmak gittikçe zorlaşacaktır. Onun için önüne somut hedefler koyarak o hedefler için sendikaları, emekçileri, konfederasyonları, demokrasi güçlerini, işsizleri birleştirerek bir mücadeleyi örgütlemek durumundadır. Biz de bunun gerçekleşmesi için elimizden gelen her çabayı göstermeye devam edeceğiz.

G:Dilimize sağlık, çok teşekkür ederiz.

G.Y.: Biz teşekkür ederiz.

Mersin limanında NÇ Denizcilik taşeron işçileri direnişe geçti!

Mersin Limanında NÇ Denizcilik Taşeron işçileri ağır, güvencesiz, çalışma koşullarına karşı Türk-İş'e bağlı, Liman-İş Sendikası'na üye oldukları için işten çıkartıldı. Bunun üzerine limana giriş kartları da iptal edilen işçiler, 23 Temmuz 2011 tarihinde Mersin Limanı A kapısı önünde çadır kurup direnişe başladılar.

Mücadelelerine omuz vermek için direniş çadırında ziyaret ettiğimiz liman işçilerinin sözleriyle adım adım sendikalaşma çalışmalarını ve bugünkü mücadelelerini aktarıyoruz.

"Taşerondan taşerona iş veriliyor"

Asıl iş, MIP (Mersin Uluslararası Liman İşletmeciliği AŞ) tarafından taşeron firma olan Uğursan Denizcilik veriliyor ve bu firma ise kendi işlerini NÇ Denizcilik, Kardeşler Denizcilik ve Aypar Tahmil Tahliye firmalarına yaptırıyor. Oysa böyle bir şey mümkün değil, Devlet İhale yasalarına göre, "taşeron bir firma başka bir taşeron firmaya iş yaptıramaz."

"Çalışma koşullarımız çok ağırdı"

Limana girdiğimizde ne zaman çıkacağı belli olmuyordu. Maaşlarımız düzensiz

ödeniyordu hatta üç ay maaş alamadığımız da olmuştu. İzinler düzensizdi, genelde de kullanamıyorduk. İzin kullandığımızda ise, her an telefon ile gece yarısı dahi olsa işe çağırabiliyorduk. Örneğin, çocuğum hastalanıyor izin istiyorum ancak patron izin vermiyordu.

"İş kazaları yaşanıyor ve gizleniyor"

İş kazaları oluyor ve bunlar hemen gizleniyordu. Örneğin, bir arkadaşımızın yüzüne sülfürik asit döküldü, yüzü yandı ama iş kazası raporu tutulmadı. Olay gizlendi. Buna benzer daha çok olay var. Mesela başka bir arkadaşımızın ayağının üzerine kamyon kapağı düştü, ayağı kırıldı, tutanak tutuldu ancak ne sigortaları ne de maaşları ödendi.

"Ancak sendikayla kendimizi güvence altına alabilirdik"

Anlattığım nedenlerden dolayı, patrona bilgi sızması amacıyla önce üç arkadaş sendikalı olmak için bir araya geldik. Liman-İş ile görüştük. Daha sonra güvenilir yakın arkadaşlarımızı toplayıp sendikanın faydalarını ve bizi güvenceye alabilecek tek şeyin sendika olduğunu anlattık. Sonra %50 sayısına ulaştık ve tüm çalışan işçi arkadaşlara ar-

tık sendikayı anlatmaya başladık. Tabi patron olayı öğrendi ve bizi yıldırma için türlü türlü yöntemler denedi. Ancak başarılı olamadı. Bu sıralarda ise Liman A kapısının önünde eylemler yaptık. Bu arada sağolsun TÜMTİS üyesi diğer liman işçisi arkadaşlar bizleri yalnız bırakmadılar.

"İşçi dostu herkesin desteğini bekliyoruz"

Bizler burada direnişe başladığımızdan beri kararlılığımızdan bir şey kaybetmedik, bu direnişi kazanacağız limana sendikamızla gireceğiz. Son söyleyeceğim şudur: İşçi dostu herkesin bize destek olmasını bekliyoruz.

Ne devlet, ne kızgın sıcak: Mas-Daf işçisi yolunda!

DİSK'e bağlı Birleşik Metal-İş'e üye oldukları için 4 Nisan 2011'de tazminatsız olarak işten çıkarılan, Düzce'deki fabrikanın ve İstanbul'daki genel merkezin önünde kurdukları çadırda yaklaşık dört aydır direnişlerini sürdüren Mas-Daf Makine Sanayi işçileri, devletin tüm engellemelerine rağmen mücadeleyi bırakmadılar.

Daha önce de Düzce'den İstanbul'a yürüyen Mas-Daf işçileri, seslerini duyurmak için 20 Temmuz'da Düzce'deki fabrika önünden Ankara'ya doğru, temsili olarak 12 yürüyüşçü ile yola çıktı. Daha kentten ayrılmadan engellemeyle karşılaşan işçiler, üç kez gözaltına alındılar. Mas-Daf işçileriyle Düzce Ankara yürüyüşünü yapmak için fabrika önüne gelen DİSK ve Birleşik Metal yöneticisi Celalettin Aykanat ile sendikanın Kocaeli şube yöneticileri de gözaltına alınanlar arasındaydılar. Valiliğin emriy-

le jandarma tarafından hukuka aykırı olarak gözaltına alınan işçiler ve sendikacılar, karakoldaki ifade işlemlerinin bitirilmesinin ardından serbest bırakıldılar.

Çöl sıcağındaki yürüyüşleri sırasında DİSK Genel-İş ve KESK Eğitim-Sen'den de destek gören ve 27 Temmuz'da Ankara girişinde Göksu Parkı'nda haklı taleplerini basın açıklamasıyla duyurmaya çalışan işçiler geceyi geçirmek için parkta çadır kurmak istese de, jandarma çadır kurulmasına izin vermedi.

"İşimizi geri istiyoruz" pankartıyla yürüyen işçiler, 29 Temmuz'da Ankara'daki İLO'ya (Uluslararası Çalışma Örgütü) ve Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'na sendikal yasaların İLO Sözleşmesi'ne uygun hazırlanması taleplerini içerir dilekçeyi verdiler.

Schneider işçisi direniş ışığını söndürmüyor!

Fransız firması Schneider Elektrik'in Manisa, İzmir/Çiğli, Koceli/Gebze ve Çayırova fabrikalarında çalışan bin işçi, 20 Temmuz 2011 günü, saat 15'te "sendikal haklar için nöbetçiyiz" eylemi başlattı. Dört fabrikada 24 saat süreyle devam eden eylemde işçiler evlerine gitmemekte ve sendikasızlaştırmaya karşı direnişte kararlılıklarını ortaya koydular. Güvenceli çalışma hakları için mücadele eden ve geleceğine sahip çıkan işçiler direnişi eş zamanlı olarak yürütüyor.

Sendika düşmanı şirkette, patronlara karşı bir yıldır örgütlenme mücadelesi veren işçiler DİSK Birleşik Metal-İş'te örgütlü. Çiğli ve Manisa fabrikalarındaki beş yüzü aşkın işçi, Toplu İş Sözleşmesini (TİS) fiilen hak ettikleri halde, patronların baskısı ve yetki sürecinin bir an önce tamamlanması sebebiyle sendikasız çalıştırılmaya devam ediyorlar.

Süreç içinde söz konusu fabrikalarda işçilerin tamamına yakını sendikaya üye oldu ve sendikanın her iki iş yerinde toplamda yeterli çoğunluk sağlandı. Daha son-

ra sendika, toplu iş sözleşmesi yetkisi için Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığına başvurdu ve Bakanlık gerekli incelemeyi yaparak çoğunluğun sağlandığına dair yetki tespitini sendikaya verdiğini, işverene bildirdi. Fakat şirket işçilerin sendikalılık mücadelesindeki kararlılığını görünce yetkiye itiraz etti. Patronlar, Schneider işçilerinin TİS hakkını yok etmek için uzun mahkeme süreçleriyle dirençlerini kırmaya çalışıyor. Buna rağmen fabrika giriş ve çıkışlarında tepkilerini ve taleplerini haykıran, 15 gün boyunca fazla mesailere kalmama kararı alan işçiler derhal sendikayla TİS görüşmelerinin başlatılmasını istiyorlar.

Sendikanın 30 yıldır örgütlü olduğu Kocaeli/Gebze ve Çayırova fabrikalarındaki işçiler ise, işyerleri Schneider Elektrik tarafından satın alındığı ve aynı kaygıyı taşıdıkları için diğer fabrikalarla ortak eylemlilik içinde mücadele ediyor.

Eylem sürecindeki işyerlerinde işçiler, Türkçe, İngilizce ve Fransızca olmak üzere üç dilde "Toplu sözleşme hakkımı istiyorum" yazılı kokart taşıyorlar.

Sabiha Gökçen'de TİS kavgasını işçiler kazandı

İki yıldır İstanbul Sabiha Gökçen Uluslararası Havalimanı (ISG) Yer Hizmetleri A.Ş.'de yetki almaya çalışan Hava-İş mücadeleyi kazandı. Uçaklara yolcu, hizmet trafik, yükleme boşaltma, kargo, bagaj, temizlik ve rampa hizmetleri veren ve 900'e yakın işçinin çalıştığı ISG'de 1. dönem toplu iş sözleşmesi görüşmeleri için ilk tarih 5 Ağustos olarak belirlendi.

Sabiha Gökçen Hava Limanı, daha önce Savunma Sanayi Müsteşarlığının kurduğu HEAŞ tarafından işletiliyordu. 2007 yılında yapılan bir ihale ile Limak Holding, Hindistan ve Malezya menşeli üçlü konsorsiyuma ihale edildi. Mayıs 2008'den itibaren havalimanı 20 yıllığına bu üçlü konsorsiyumun kurduğu ISG'ye devredildi. Son dönemde şike soruşturmalarıyla gündemde olan Fernbahçe yöneticilerinden Nihat Özdemir Limak Holding'in sahiplerinden. Yeni şirket ISG, havalimanını devraldıktan sonra ilk icraat olarak, emekçilere altı ayda bir yapılan zammı gasp etti. HEAŞ'ın ISG'ye devredilmesiyle özelleştirmelerden payını alan havayolu emekçilerinin fazla mesailerine ve ikramiyelerine el konuldu. İşçiler ISG patronlarının "işinize gelmiyorsa, kapı orda" tehdidiyle karşı karşıya kaldı. ISG işvereni, toplu iş sözleşmesini engellemek amacıyla her yolu denedi. Bunun için, Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'na başvurarak sendikanın yetki tespitine itiraz etti. En son olarak şirket itirazının mahkemece reddedilmesi ve yetkinin hukuken kesinleşmesi üzerine, ilk görüşmelerine 5 Ağustos 2011'de başlanacak olan TİS sürecine fiilen gelinmiş oldu.

"Biz sizin köleniziz" sloganını söküp atacaklar

Türk Hava Yolları (THY) ve Havaş ortaklığıyla kurulan ve 2009'da yer hizmetleri sektöründeki yerini alan TGS (Türk Yer Hizmetleri), İstanbul Atatürk, Ankara, İzmir, Antalya, Adana havaalanlarında hizmetlerine devam ediyor. Önümüzdeki 3-4 ay içinde başlayacak toplu iş sözleşmesi öncesi THY

gergin. Sektörde örgütlü sendika Hava-İş, THY'yi "insan unsurunu hiçe saymak ve sırtını iktidara dayamakla" suçluyor. Sendika, şirketin yer hizmetlerinin TGS'ye devri sürecinde "çalışanlar zarar görmeyecek" açıklaması yaptığını, buna rağmen TİS'in emredici hükümlerini yok sayarak işyerinin ve örgütlü işçilerin tasfiyesine giriştiğini söylüyor.

Neoliberal saldırıların en sadık politikası özelleştirmeler sonucu pazarda amansız bir rekabete girişen THY bunun acısını emekçilerden çıkarıyor. İki dönemdir sendikanın toplu iş sözleşmesi yetkisine itiraz eden şirket, işçilere psikolojik taciz de uyguluyor. THY yönetimi milyonlarca dolarlık sponsorluk anlaşmalarına imza atarken, bir yandan da emeği ve emekçiyi sadece maliyet unsuru olarak gören anlayışıyla binlerce sendikalıyı, işsizlik kırbağıyla terbiye etmeye çalışıyor.

Şirket, belirsiz bir "ödül ve ceza yönetmeliği"ni temel alarak çalışanlarına para ve uyarı cezaları veriyor. Bu cezalara karşı herhangi bir itiraz mercii de bulunmuyor. Yapılan gayri resmi toplantılarda işveren temsilcileri sendikaya üye olmamaları konusunda işçileri uyarıp, tehdit ediyor. Günün 24 saatinde, vardiya sisteminde çalışan TGS işçilerine verilen 5 TL'lik vardiya tazminatı ise şirketteki acımasız koşulları göz önüne seriyor.

TGS emekçileri, ağır iş yüküne rağmen bir de işverenlerin mobbing olarak adlandırılan sözlü ya da eylemlilik psikolojik baskısına maruz kalıyor. İşten atılma korkusuyla yaşayan TGS emekçileri, yayınladıkları bildirilerde, THY'nin reklamlarındaki "we are globally yours" sloganına atıfla "we are globally your slaves"(Biz sizin köleniziz) sloganını kullanıyorlar. Bu durumdan kurtulmak için hava taşımacılığı işkolunda ücretli köleliği ortadan kaldırmak zorunda olduklarını biliyorlar. Patron baskısının asıl sebebi de bu.

Mısır:

Ordunun "böl ve yönet" taktiği

Mısır yepyeni bir "Türkiye modeli" tartışması başlatıldı. Türkiye'nin Arap devrimleri için bir model olması, devrimler ilk başladığında bizde sık sık tartışılmıştı. Buna göre, Araplar "Müslüman bir ülkede Batı tipi demokrasi" konusunda Türkiye'yi örnek alacaktı. Şimdi başlayan "Türkiye modeli" tartışması ise, bambaşka ve çok daha gerçek bir özelliğine işaret ediyor Türkiye'nin: Orduya politik ve ekonomik ayrıcalıklar tanıyan, "ulusal birliğin ve laikliğin" garantörü haline getiren bir model. Yani demokrasinin tersi!

29 Temmuz Mısır devriminde önemli bir dönüm noktası olmaya aday. Cuma günleri geleneksel hale gelen mitinglerde İslamcılar büyük bir gövde gösterisi yaptı o gün. Oysa hafta içinde devrim sürecinde harekete geçmiş olan bütün güçlerin birlikte düzenledikleri örgütlenme toplantılarında o gün "Halk İradesi ve Birleşik Cephe" günü olarak adlandırılmış, sadece farklı grupları birleştiren sloganlar ve pankartlar olacağı imza altına alınmıştı. Herkes orduya karşı birleşecekti.

Ama İslamcı hareket Kahire'deki Tahrir meydanının yanı sıra, İskenderiye'deki İbrahim Camii meydanını ve Mısır'ın birçok şehrinin meydanlarını hakimiyeti altına alarak kendi sloganlarını dayatacağı. Bunlar arasında "Bizim Anayasamız Kur'an, yolumuz sünnetin yolu!" ya da laiklik yanlılarını düşman gösteren "Vatanın ve İslam'ın

düşmanlarına dikkat!" türü pankartlar öne çıkıyordu. Bu tablo karşısında (aralarında sosyalist örgütlerin de olduğu) 33 laiklik yanlısı örgütten oluşan Devrim Gençlik Koalisyonu Tahrir'deki mitingden çekiliyordu. (Buna karşılık meydana kurmuş oldukları kampı devam ettireceklerini açıkladılar.) Tahrir meydanındaki İslamcıların yarısının başka illerden geldiği söyleniyor. Ama Mısır'ın bütününde sokağa çıkardıkları iki milyon insanla meydanlara hâkim olduklarını kimse yadsımıyor. İslamcılar, en güçlü grup olan Müslüman Kardeşler'den (İhvan-ı Müslimin) ibaret değil. Aralarında Cemaat ül İslamiye ve Selefilerin de olduğu 25 gruptan oluşuyor. Hepsi bir İslami Güçler Cephesi'nde güçlerini birleştirmişler.

Üçgen

Mübarek'in devrilmesinden sonra yönetimi ele alan Silahlı Kuvvetler Yüksek Konseyi ve onun başkanı el Tantavi, devrimin saflarındaki bu bölünmeyi uzun zamandır kullanıyor. Ordu önce İslamcılarla yakınlaşarak onları devrimin daha köklü değişiklikler getirmesi için mücadele eden güçlerin karşısına çıkarmaya yöneldi. Ordunun çok sınırlı değişiklikler içeren anayasa değişikliği önerisi referanduma götürüldüğünde, kendileri en örgütlü güç oldukları için seçimlerin bir an önce yapılmasını isteyen İslamcılar orduya destek oldular. Laiklik yanlısı devrimciler, Konsey'i ve Tantavi'yi protesto etmeye başlayınca

İslamcılar Cuma eylemlerine gelmemeye başladılar. İhvan'ın gençliği örgütün merkezini dinlemeyip Tahrir'e çıkınca devrimci cephe önemli bir kazanım elde etmiş oldu.

Ama ardından ordu bir taktik manevra ile laik kampa çengel attı. Önce laik kampın protestolarına ardı ardına tavizler verildi. Daha önce başbakan değişmişti. Sonra Mübarek ve oğulları tutuklandı. Mübarek hastanede ama oğulları, bazı bakanlarla birlikte resmen parmaklıklar ardında. Yargılanma da yakında başlıyor. Hapiste tutulan devrim militanlarının bazıları serbest bırakıldı. Devrim günlerinde halka eziyet eden yüzlerce polise görevden el çektiler.

Ama bütün bunlar devrim cephesini tatmin etmiyor, sürekli daha fazlası talep ediliyordu. Bunun üzerine, Temmuz ortasında "Türk modeli" ortaya atıldı. Buna göre, Silahlı Kuvvetler Yüksek Konseyi, seçimlerden önce bir "temel ilkeler beyannamesi" yayınlamakla yeni rejimde kendisini rejimin sahibi ve hakemi haline getirecekti. Savunma bütçesi parlamentonun denetimine açılmayacak, askeriye'nin geniş ekonomik çıkar ağı (otelcilikten elektronik ürünlere, şişe suyundan otomotive sayısız faaliyet) dokunulmaz kılınacak, ordu "ulusal birliği ve devletin laik karakterini korumakla" görevli ve yetkili olacaktı. Bu ilk bakışta, ordunun kendi ayrıcalıklarının koruması gibi görünüyor. Oysa bunun ardında aynı zamanda Muham-

med El Baradei türü "liberal"lerin kendilerini İslamcı harekete karşı (dolayısıyla emperyalist Batı ile bütünleşmiş bir Mısır'ı İslamcı bir Mısır'a karşı) garanti altına alma kaygısı yatıyor.

İslamcılar, 29 Temmuz Cuma meydanlara çıktıklarında aynı zamanda Konsey'i de laik kamp içinden "liberal"lerin saldırılarına karşı savundular. Böylece, laik kamptan bazıları'nın kendi yanlarına çekmeye çalıştıkları orduyu yeniden kazanmaya çabalamış oluyorlar. Bütün bunlar karşısında el Tantavi'nin keyfi herhalde yerindedir. Her iki kanattan da kendisine destekçiler kazanmış oluyor!

Üçüncü Cephe Mısır'da da gündeme geliyor

Mısır politikası bir yönüyle Türkiye'nin politik ortamını çağrıştırmaya başlıyor. İslamcılarının gücü karşısında burjuvazinin Batıcı kanadı "laikliği koruma" kaygısı ile orduya yaklaşıyor. Bu, Mısır devrimi için bir tıkanma anlamına gelir. Devrim cephesi, el Baradei gibi emperyalizm ile Mısır burjuvazisinin ittifakını temsil eden güçlerden kendini ayırmak zorundadır. Aksi takdirde devrim kendi kendini inkâr etmiş ve ABD'nin "düzenli geçiş" stratejisinin peşine düşmüş olacaktır. Şimdi Mısır'da sürekli devrim dinamiklerine yaslanan bir Üçüncü Cephe taktiği gündeme gelmiş görünüyor.

Tekstil grevi

Mısır'ın İsmailiye kentindeki Tekstil Serbest Bölgesi'nde beş bin işçi ücretlerinin artırılması, çalışma koşullarının iyileştirilmesi, Ramazan ayında aşırı çalışmanın engellenmesi talepleriyle greve gitti. Grev, Silahlı Kuvvetler Yüksek Konseyi'nin Şubat ayında çok yayılmış olan grevleri durdurmak için aldığı grev ve boykot yasağı kararını çiğniyor. Serbest Bölge'de Hindistan ve Pakistan'ın yanı sıra Türkiye'den de firmalar var. Firmalar bir haftalığına üretime ara vermek zorunda kaldılar.

Bahreyn'de devrim uyanıyor

Bahreyn'de 29 Temmuz Cuma günü devrim sokaklara döndü. On binlerce insan Kral Hamad bin İsa el Halife'nin kuklası gibi toplanan ve "Ulusal Diyalog" adını taşıyan, güya toplumun tamamını temsil gücüne sahip komitenin önerdiği sözde demokratikleşme paketinin kral tarafından onaylanmasına tepki olarak sokağa çıktı. Şubat ve Mart aylarında İnci Meydanı'nı işgal ederek Arap devrimi girdabına katılan Bahreyn halkı ve özellikle Sünni hakim sınıflar karşısında çoğunluğu temsil eden Şii toplumu, Suudi Arabistan öncülüğünde Körfez İşbirliği Konseyi birliklerinin Bahreyn topraklarını işgalinin ardından sokaklardan çekilmişti. ABD de özel-

likle 5. Filosu'nun üssü bu ada ülkesinde olduğu için Suudilerle iç içe çalışıyordu. Temmuz ayında kral eleştirileri susturmak için Fas Kralı VI. Muhammed'i taklit ederek bir sözde reform süreci başlattı. İşte 29 Temmuz'da on binlerce Bahreynli tarafından protesto edilen bu reformlardı. Şiilerin en büyük partisi El Vefak, diyalog toplantılarına çağırılmış olmasına rağmen bunun bir fars olduğunu tespit ederek ayrılmıştı. Cuma günü gösterilerde "Diyaloga hayır!" ve "Hürriyet istiyoruz!" gibi sloganların yanı sıra ilk kez kralı devirmeye yönelik şiarlar gündeme geldi: "Egemenliğin kaynağı halktır!" ve "Hamad, defol!"

Suriye

Önderlik trajedisi

Suriye'de durulmak bilmeyen kitle gösterileri, Kürtlere vatandaşlık hakkının tanınması ve Olağanüstü Hal Yasası'nın kaldırılmasının ardından, siyasi partiler yasasının da değişmesine yol açtı. Eskiden sadece Baas Partisi'nin varlığına olanak tanıyan yasal düzenlemeler değişiyor. Artık Suriye'de yeni partiler de kurulabilecek. Bununla birlikte yeni yasa, din, aşiret bağı, bölge, meslek örgütü gibi temelleri olan ya da ırk, cinsiyet ya da renk ayrımı yapan partilerin kurulmasını engelliyor. Uygulamada bu, fiilen tek parti rejiminin sürmesine de yol açabilir. Aynen Olağanüstü Hal Yasası'nın kaldırılmasından sonra Suriye'deki en büyük katliamların gerçekleşmesi gibi...

Kitleler mücadeleye kahramanca devam ederken emperyalist Batı da basıncını artırıyor. Temmuz ayı boyunca ABD dışişlerinden Esad yönetimine sertliği tırmanan uyarılar ardına geldi. Önce ABD Dışişleri Bakanı Hillary Clinton, Esad'ın meşruiyetini kaybettiğini düşündüklerini açıkladı. Daha sonra ABD büyükelçisi, yanına Suriye'deki eski sömürgeci güç olan Fransa'nın büyükelçisini de alarak, diplomatik bir skandal yaratark Hama'yı izinsiz ve gizli ziyaret etti. Suriye büyükelçiyi kışkırtıcılıkla suçladı, Esad'a bağlı topluluklar elçiliklere saldırdı. ABD Devlet başkanı Barack Obama büyükelçiyi korumak için her türlü önlemi alacaklarını duyurarak askeri müdahaleyi ima eden bir tehditte bulundu. Ama

dört aydır devam eden katliama rağmen, emperyalizm geçmişte tekrar tekrar izah ettiğimiz nedenlerle Libya'dan farklı olarak Suriye'ye müdahale etmiyor.

ABD bunun yerine Tayyip Erdoğan'ı koz olarak oynuyor. Türkiye Esad'ın "saygıdeğer" muhaliflerine kucak açıyor. Önce Antalya'da bir toplantı düzenlendi, onyıllardır ABD'de yaşayan bir takım insanlar muhalefet diye sunuldu. Sonra İstanbul'da Mazlum-Der'in himayesinde bir toplantı yapıldı, bir Milli Selamet Komitesi kuruldu, başına da Esad'ın eski İnsan Hakları (!) yetkilisi getirildi.

Bu girişimler, Suriye'de hayatını ortaya koyarak tekrar tekrar sokağa çıkan, yakınlarını yitirmiş olan emekçi halk kitlelerine ve gençliğe hiç mi hiç hitap etmiyor. Aynen Yemen'de olduğu gibi, emperyalizm tarafından önderlik verilmek istenen bu insanlar aslında rejimle eskiden şu ya da bu ölçüde içli dışlı olmuş insanlar. Kitleler Esad'ın Şam'da düzenlediği toplantıya çağırıldığı muhaliflere de itibar etmiyor. Aynen Bahreyn'de olduğu gibi (bkz. Bahreyn kutusu).

Suriye devrimi, bu bakımdan tıpatıp benzediği Yemen devrimi gibi önderlik bunalımından muzdarip. Kitleler dağınmış, yerel komiteler kuruluyor, bunların koordinasyonu (Suriye Devrimi Koordinasyon Birliği) için çaba bile gösteriliyor. Ama siyasi önderlik yok. İşte Arap devriminin trajedisi!

Suriye devrimi, bu bakımdan tıpatıp benzediği Yemen devrimi gibi önderlik bunalımından muzdarip. Kitleler dağınmış, yerel komiteler kuruluyor, bunların koordinasyonu (Suriye Devrimi Koordinasyon Birliği) için çaba bile gösteriliyor. Ama siyasi önderlik yok. İşte Arap devriminin trajedisi!

Hizbullah'ın utancı

Hizbullah Lübnan Şiilerinin, Ortadoğu'nun satranç tahtasında İsrail karşısında son derecede olumlu bir rol oynayan örgütü. 2000'de İsrail'i Lübnan'ın güneyindeki işgalini sona erdirmeye zorlamış olması, 2006'da ise İsrail'in Lübnan'a saldırısını, Lübnan ordusu eli kolu bağlı seyrederken neredeyse tek başına yenilgiye uğratması, tarihe geçmiş olaylar. Devrimci İşçi Partisi ve DEYK (Dördüncü Enternasyonal'in Yeniden Kuruluşu Koordinasyonu), Hizbullah'ın Siyonizme karşı oynadığı bu rolü her zaman selamladı.

Ancak Hizbullah'ın günümüzde Suriye halkının devrimci ayaklanması karşı-

sında Beşar Esad'a destek vermekte olduğu, bu örgütün tarihine bir utanç belgesi olarak geçecektir. Esad, Ortadoğu'da İran-Hizbullah-Hamas üçlüsü ile ilişki içinde ABD-İsrail eksenine karşı bir karşı ağırlık rolü oynuyor olabilir. Ama Filistin devrimini kendi kontrolünde tutmaya çalışan, şimdilerde ise AKP hükümetinin de arabuluculuğu ile İsrail'le barışmaya çalışan bir rejimdir. Buna karşılık, Suriye içinde, isyan eden Suriye emekçi halkını illiğine kadar sömüren bir kapitalist azınlığın hakimiyetini koruyan bir güçtür. Bu yüzden, Hizbullah bu olayla birlikte ilericiliğinin sınırlarını çok berrak biçimde ortaya koymuş olmaktadır.

Arjantin'de Sol Cephe

İşçilerin ve halkın hükümeti için mücadele

Gazetemizin Mayıs sayısında haber verdiğimiz gibi, Arjantin'de, aralarında Devrimci İşçi Partisi'nin kardeş partisi Partido Obrero'nun da bulunduğu üç devrimci Marksist parti seçimlere yönelik olarak bir cephe kurdu: Frente de Izquierda y de los Trabajadores (FIT), yani Solun ve Emekçilerin Cephesi. Daha sonra bir dördüncü devrimci Marksist parti de cepheye katıldı. Cephe 2011 içinde yapılacak bütün seçimlere birlikte katılacak. 24 seçim bölgesinden 19'unda seçime girecek. Cephe'nin cumhurbaşkanı adayı, Partido Obrero'nun önde gelen lideri Jorge Altamira. FIT geçtiğimiz haftalarda programını açıkladı.

FIT'in programı, cephenin Arjantin siyasi hayatı içindeki yerini tanımlayarak açıklıyor. FIT, farklı kapitalist siyasi bloklara, yani şu anda iktidarda olan Peronizme ve cumhurbaşkanı Cristina Fernández'e, onun karşısında yer alan burjuva muhaliflerine ve merkez solun temsilcilerine karşı işçi sınıfının bağımsızlığı için yola çıkıyor. Aynı zamanda sendikaların bağımsızlığı ve bürokrasiden ve onun çetelerinden kurtarılması için de mücadele ediyor. Amacı "işçilerin ve halkın hükümeti"ni kurmak. Hükümetin kuruluşunun yöntemi programda "sömürülenlerin ve ezilenlerin hareketlenmesi yoluyla dayatma" olarak açıklanıyor.

FIT, kapitalizmin dünya çapında içinde bulunduğu krizin derinliğini vurgulayarak bu durumun "işçi sınıfının devrimci yanıtını gerekli kıldığı"ni belirtiyor. Program bütünüyle enternasyonalist bir duyarlılıkla kaleme alınmış. Her yerde krizin bedelini emperyalizmin, çokuluslu şirketlerin, bankaların ve kapitalistlerin ödemesi, İMF'nin kovulması, işçilerin ve halkın bütün taleplerinin kar-

şılması gerektiği belirtiliyor. Öteki uluslararası şiarları arasında Arap devrimi ile dayanışma, NATO'nun Libya'dan kovulması ve Filistin'in Siyonist işgaline son verilmesi var. Latin Amerika için bazı talepler de şunlar: Arjantin birliklerinin Haiti'den çekilmesi; Britanya'nın Malvinas (Falklands)'dan çekilmesi; emperyalizmin Küba'dan elini çekmesi, buna karşılık adada kapitalist restorasyona karşı mücadele; Latin Amerika'nın sosyalist birliği için mücadele.

Sınıf talepleri

Programda işçi ve emekçi kitlelerin yaşam koşullarına ilişkin talepler ise merkezi bir yer tutuyor: ücretlerin en az asgari geçim sınırına yükseltilmesi; hayat pahalılığına göre eşel mobil (oynak merdiven); sosyal güvenlik kurumunun emekçilerin ve işçilerin yönetimine verilmesi; işsizliğe son vermek için varolan işlerin paylaşılması; güvencesizliğe ve esnekliğe son; mücadeleciler işçiler aleyhine açılmış davaların düşmesi, bütün politik tutukluların salıverilmesi; işçi yönetimindeki fabrikaların kamulaştırıl-

ması; dış borcun reddi; özelleştirilmiş bütün işletmelerin işçi denetiminde yeniden kamulaştırılması; bankaların, dış ticaretin, petrolün, madenlerin, balıkçılığın ve büyük sanayinin işçi denetiminde kamulaştırılması; yoldaşımız Mariano Ferreyra'nın katillerinin yargılanması ve cezalandırılması.

Kadınlara ve cinsel tercihi yüzünden baskı görenlere ilişkin şu talepler ifade bulmuş: kürtaj yaptırmak zorunda kalmamak için doğum kontrol araçları, güvenli, parasız ve yasal kürtaj hakkı; eşit işe eşit ücret; işyerlerinde ve okullarda parasız çocuk bakımı; her tür cinsel baskıya son; gay'lere, lezbiyenlere, travestilere ve transseksüellere baskı için çıkarılmış mevzuatın iptali.

Bütün bunların doruğu elbette cephenin siyasi iktidara ilişkin perspektifi. Bu da, yukarıda belirttiğimiz gibi, burjuvazinin iktidarını alaşağı edecek bir işçi-halk hükümeti olarak ilan edilmiş bulunuyor.

FIT ilk büyük sınavını 14 Ağustos'ta ön seçimlerde verecek. Genel seçimler ise 24 Ekim'de yapılacaktır.

FIT'in ilk zaferi Patagonya'da!

FIT, Arjantin'in batısında, Patagonya'da yer alan Neuquén eyaletinde yapılan eyalet meclisi seçiminde bir sandalye kazandı. Oyların % 3,6'sını alan FIT, şayet 0,5 puan daha almış olsaydı ikinci bir vekil çıkarılabilecekti. Neuquén eyaletinin ekonomisinin tarıma ve petrole dayandığı, sanayinin zayıf olduğu göz önüne alınca cephenin başarısı daha da dikkat çekici oluyor. Eyaletin başkentinde oylar % 8-9'a yükseliyor.

Arjantin seçim yasalarının ilginç bir sonucu olarak, kazanılan sandalyede rotasyon yoluyla dört ayrı vekil oturacak. Bunlardan biri bir seramik işçisi, diğer üçü ise cepheyi oluşturan partilerden üçünün (PO, PTS, IS) birer temsilcisi.

Trotsky'yi karanlığın içinde parlayan kıvılcık bir yıldızdır!

Ekim Devrimi'nin iki büyük önderinden biri, Komintern'in kurucu önderlerinden, Kıvılcık Ordu'nun komutanı, Sovyet devletinin bürokratik yozlaşmasının karşısında eski kadrolar arasında neredeyse tek başına devrimci Marksist programın yılmaz savunucusu, Dördüncü Enternasyonal'in kurucusu, Marksizme büyük teorik katkılarda bulunmuş teorisyen Lev Davidoviç Trotsky, bundan 71 yıl önce, 20 Ağustos 1940'ta Stalin'in bir ajanı tarafından katledildi. Bugün Arap Devrimleri ile başlayan ve Akdeniz Havzası'nı saran ayaklanma ve isyan dalgası, Trotsky'yi mücadelesinin ve yaptırımın tanınmasını her zamankinden daha yakıcı bir hale getiriyor.

Trotsky, 7 Kasım 1879'da Ukrayna'da Yanovka'da doğdu. Marksist fikirlerle öğrenicilik yıllarında tanıştı. Trotsky, Lenin ismini ilk kez Sibirya'da sürgünde duymuştu. Sürgünde yazdığı yazılar, İskra gazetesini çıkarmakta olan Lenin'e ulaşmaktaydı. 1902'de sürgünden kaçarak İskra yazı kuruluna geldi ve üye kabul edildi.

Bolşevik-Menşevik bölünmesi

1903 yılında Rus Sosyal Demokrat İşçi Partisi II. Kongresi toplanıyordu. Bu Kongre "ekonomistler" ile İskra taraftarları arasında bir mücadele olarak geçti. İskra grubu bu tartışmayı kazandı ancak partide bir bölünme yaşandı. Lenin'in lideri olduğu çoğunluk (Bolşevikler) merkezi ve disiplinli bir profesyonel devrimci örgütü kurmak isterken, Martov'un lideri olduğu azınlık (Menşevikler) daha yavaş ve gevşek bir parti yanlıydı. Sonradan bu konuda "hayatımın en büyük hatası" diyen Trotsky, 1917 Nisan ayında Bolşevik Partisi'ne katıldıktan sonra, parti içindeki bölünmeyi "uzlaştırma" politikasının, kendisini zaman içerisinde haksız çıkardığını kabul etme konusunda bir an için tereddüt etmedi.

Çok sonraları Trotsky, Lenin'le örgüt sorunu konusunda düştüğü anlaşmazlıktan biyografisinde şu sözlerle bahsedecektir: "Ben de kendimi merkeziyetçilikten yana sanıyordum. Ama o dönemde milyonlarca insandan kurulu eski bir topluma karşı yürütülecek bir kavgada ne kadar sıkı ve sözünü geçirir güçte bir merkeziyetçiliğin gerekli olduğunu iyice anlayabilmiş değildim." (Trotsky, Hayatım)

Sürekli Devrim'i Marksizm'e kazandıran bir devrimci

1905 yılında Rus-Japon savaşının da etkisiyle işçiler, ardından denizciler ve köylüler ayaklanmıştı. Trotsky, başlangıçta fabrikalarda grevleri örgütlemek için kurulan ama hızla siyasi ayaklanmanın mücadele aracı haline gelen sovyetlerden, Petrograd Sovyeti'nin başına geçti. Bütün grevlerde, bütün gösterilerde, bütün bildirilerde ve alınan tüm kararlarda onun etkisi vardı. Ancak Çarlık ordusunda gerçek bir bölünme yaşanmadığı için 1905 devrimi bir yıl içinde yenildi ve Trotsky 1907'de Doğu Sibirya'ya sürgün edildi.

1905 devriminin deneyimi Trotsky'yi

Marksizm'e yaptığı en büyük katkılardan birisinin ortaya çıkmasını sağladı: Sürekli devrim teorisi. O dönemde hâkim olan, işçi sınıfının öncelikle burjuva demokratik devrimleri tamamlaması gerektiği anlayışının aksine Trotsky, burjuva demokratik görevlerin de ancak işçi sınıfının iktidarı almasıyla yerine getirileceğini söylüyordu. Ona göre iktidarı alan işçi sınıfı, bir yandan feodalizmi tamamen çözerken, öte yandan da kapitalist sistemin parçaları olduğu için herhangi bir ülkede gerçekleşecek devrimin kaderi dünya devrimine bağlıdır. Bu nedenle de, bir ülkede işçi sınıfının devrimci mücadeleyi nihai zafere ulaştırmasının tek yolu, devrimin bir dünya devrimine dönüşmesi, tüm ülkelerin işçi sınıflarınca desteklenmesi ve ayaklanmanın dünya çapında örgütlenmesidir.

Ekim devrimini karşı devrime ve bürokrasiye karşı savunan bir önder

Trotsky 1917 Şubat devriminden sonra Rusya'ya döner dönmez katıldığı sovyet toplantılarında, Geçici Hükümet'e katılanları sert bir dille eleştirdi, bütün iktidarın sovyetlere verilmesi şiarını savundu. Stalin ve Kamenev Geçici Hükümete katılma taraftarıydı, Nisan Tezleri'nde aynı şiarı savunan Lenin'i "Trotskist" olmakla suçladılar. Kısa bir süre sonra Trotsky 4 bin kişilik grubuyla (Mejrayontsi) Bolşeviklere katıldı.

Devrim sonrasında Trotsky, yeni Sovyet hükümeti adına barış görüşmelerini yürüttü. Trotsky bir süre sonra çok daha önemli bir görev üstlenecekti: karşı-devrimi askeri yenilgiye uğratmak için Kıvılcık Ordu'yu kurmak. Trotsky bu görevi başarı ile yerine getirdi. Trotsky "Bir ordu yaratabilecek miyiz, yaratamayacak mıyız?" diye soruyordu, Ekim devrimin yazgısı bu soruya bağlıydı. Kıvılcık Ordu'nun temel unsurları olan öncü işçilerin büyük bölümünün iç savaş sırasında kaybedilmesi, kalan işçi ve köylülerin deneyimsizliği ve ordudan beş milyon askerin terhis edilmesi, hem Kıvılcık Ordu'da hem de tüm Sovyet toplumunda bürokratik yozlaşmanın önünü açtı. Bürokrasi politik bir karşı-devrimle işçi sınıfının iktidarını gasp etti, yerine kendi bürokratik diktatörlüğünü geçirdi.

Lenin 1923'te hastalanıp siyasi hayatın dışına düşmeden önce, Trotsky'ye, bürokrasiye ve büyük Rus şovenizmine karşı mücadele etmesini salık veriyordu.

Sürgün

Ocak 1928'de Trotsky önce Kazakistan'ın

Almatı şehrine sürüldü. Sürgün hayatı, 1929-33 yılları arasında İstanbul Büyükdada'da devam etti. Sürekli Devrim, Çarpıtılan Devrim, Rus Devriminin Tarihi, Çin Üzerine, Hayatım vb. eserleri Büyükdada'da yazdı. Trotsky 20 Ağustos 1940'ta Meksika'da Stalin'in bir ajanı tarafından, korkakça ve haince, arkasından gizlice yaklaşılarak, kafasına bir buz baltası ile vurularak öldürüldü. Çeşitli Avrupa ülkelerinde sürgün hayatı yaşadı. Trotsky tüm bu zor koşullara rağmen hem Stalinizme karşı işçi sınıfını savunmaktan, hem de o yıllarda yükselmekte olan faşizme karşı mücadele etmekten bir an bile geri durmadı.

Faşizme Karşı Birleşik İşçi Cephesi

Hitler'in iktidara gelişi işçi sınıfı açısından büyük bir yenilgi anlamına geliyordu. Dünya işçi sınıfı yeni bir emperyalist savaşa sürükleniyordu. Alman devriminin tek bir kurşun atılmaksızın Stalinist bürokrasi tarafından faşizme teslim edilmesi karşısında Stalinizmi ve onun denetiminde Alman Komünist Partisi'ni teşhir etmekten bir an bile geri durmadı. Marksizm'e yaptığı en önemli katkılardan biri olan faşizm tahlilini bu çerçevede büyük bir dakiklikle geliştirir. Trotsky, faşizmin olağanüstü bir rejim olduğunu, işçi sınıfının sendikal haklarını, basın ve ifade özgürlüğünü ezmeyi, işçi örgütlerini dağıtmayı hedefleyen, toplumun küçük burjuva ve orta sınıfları üzerinde yükselen bir kitle hareketi olduğunu ortaya koydu.

Dördüncü Enternasyonal

Trotsky, "Komünist Enternasyonal" adını taşıyarak birlikte Stalinist bürokrasinin uluslararası diplomasi örgütüne dönüşen ve özellikle Avrupa ülkelerindeki işçi sınıfını o ülkelerin burjuvazileri ile uzlaşmaya zorlayan Üçüncü Enternasyonal yerine yeni bir enternasyonal kurulması için mücadele etti. Bu mücadele sonucunda, Marx, Engels, Lenin'den devralınan "uluslararası sosyalist devrimin dünya partisini örgütleme görevini" yerine getirmek üzere 1938'de Trotsky'yi önderliğinde Dördüncü Enternasyonal kuruldu.

Trotsky hayatının hiçbir döneminde işçi sınıfının yanında yer almaktan vazgeçmedi, Marksizm ve Leninizm'in yılmaz bir savunucusu oldu. Onu sadece bürokrasi değil, sürgünde bulunduğu emperyalist ülkelerin egemen sınıfları da tehlike olarak görmüş, oradan oraya sürmüştü. Trotsky karanlığın içinde parlayan kıvılcık bir yıldızdır! Devrimci Marksistler onun mücadele bayrağını gururla taşımaya dün olduğu gibi bugünde devam ediyorlar!

Trotsky hayatının hiçbir döneminde işçi sınıfının yanında yer almaktan vazgeçmedi, Marksizm ve Leninizm'in yılmaz bir savunucusu oldu. Stalin önderliğindeki bürokrasi, onu her zaman kendisi için bir tehlike olarak görmüştü. Trotsky bürokrasi için gerçek bir tehlikeydi. Çünkü bürokrasiye karşı her koşulda işçi iktidarını savunmuştu. Onu sadece bürokrasi değil, sürgünde bulunduğu emperyalist ülkelerin egemen sınıfları da tehlike olarak görmüş, oradan oraya sürmüştü. Trotsky karanlığın içinde parlayan kıvılcık bir yıldızdır! Devrimci Marksistler onun mücadele bayrağını gururla taşımaya dün olduğu gibi bugünde devam ediyorlar!